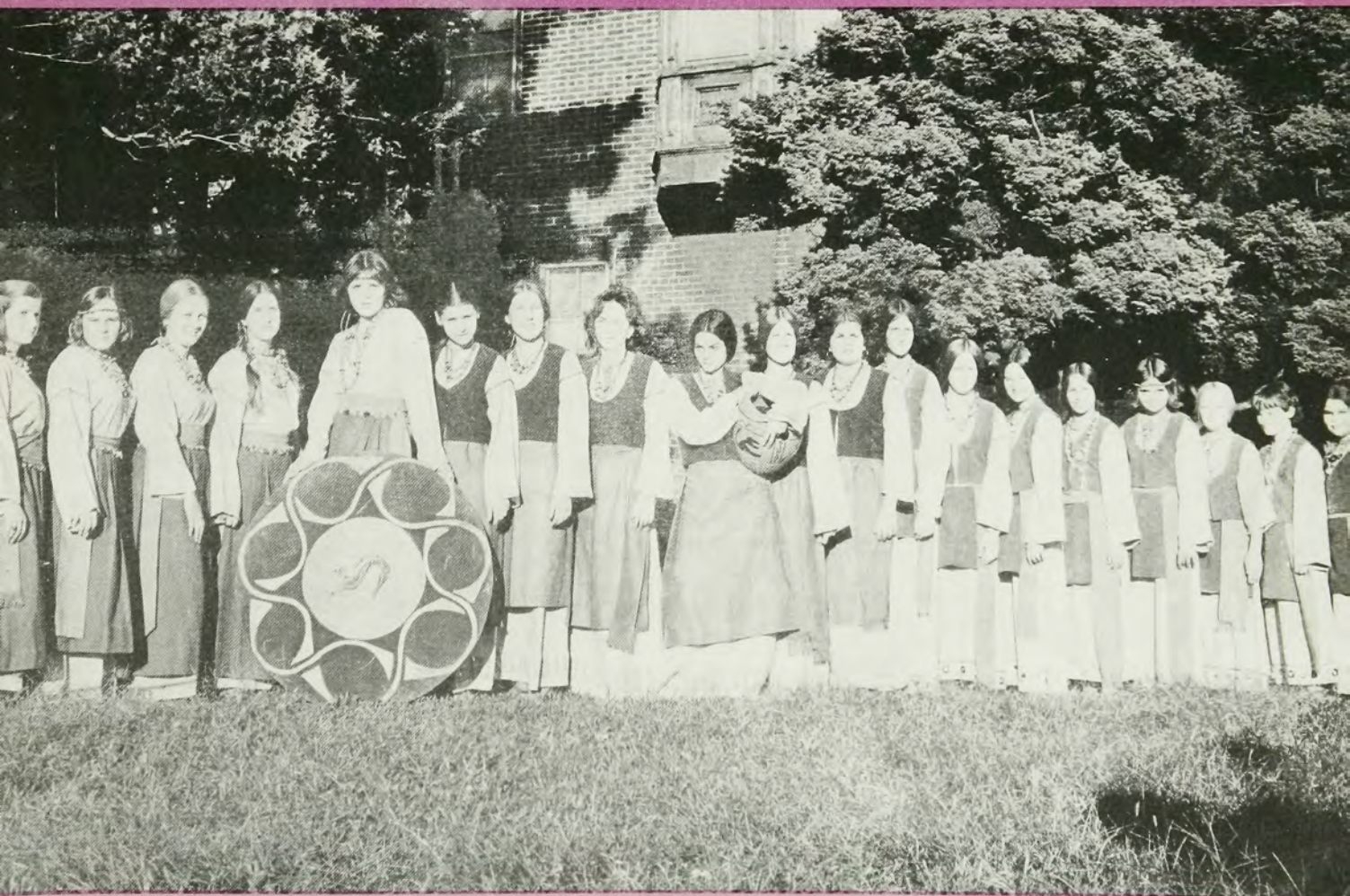




ЮНАК

ГРУДЕНЬ 1972 DECEMBER





ЮНАК

"Юнак" — журнал пластового юнацтва.
Появляється щомісяця крім липня і серпня.
Видає Головна Пластова Булава.
Редагує колегія.

ГРУДЕНЬ 1972

Ч. 12 (112) РІК X

Головний редактор:

пл. сен. Ольга Кузьмович.

Члени редакційної колегії:

ст. пл. Уляна Близняк

пл. сен. Тоня Горохович

пл. сен. Олександра Юзенів

Усі редакційні матеріали слід слати

на адресу головного редактора.

— Редакція застерігає право виправляти мову, як теж скорочувати й виправляти одержані матеріали згідно з пластовою термінологією, пластовими виховними напрямними та вимогами юнацького віку читачів.

Річна передплата:

США і Канада — \$7.50

(за два роки — 1972/73 — \$14.00)

Австралія — 4.50 австр. дол.

Австрія — 100 шіл.

Аргентина — 6.00 пез.

Бельгія — 150.00 бел. фр.

Бразилія — 200.00 кр.

Вел. Британія — 1.00 фунт

Німеччина — 12.50 н. м.

Франція — 15 фр.

Ціна одного числа:

у США і Канаді — 75 центів.

ЗМІСТ

- | | |
|--|---------------------|
| 1 Сковорода (вірш) | Леся Храплива |
| 2 Гутріка з юними друзями | Подруга Гребля |
| Григорій Савич Сковорода | Оксана Сенік |
| 3 Українські приповідки для пластового закону | ** |
| 5 Сучасні визначні українці, Богдан Галайчук | ** |
| Думки не лишають слідів, Мово моя... | М. Г. |
| 6 Успіхи наших друзів, Вдячний припадок | Звенислава Захарчук |
| 8 Телемайстерня "Тітка-Квітка" — успіх пластунок | Богдан Колос |
| 9 Літературний вечір — наш успіх | Оксана Сенік |
| 10 Ми з дальних тут зішлись сторін, Ностальгія | Вурлака |
| 12 Фоторепортер питає | ** |
| Молоде перо, Приємна подорож | Ігор Якубович |
| 13 Що юнацтво шукає на пластових таборах? | Іра Фаріон |
| 15 Різне та цікаве: Посуд | О. П. |
| 16 Український музичний фестиваль в Канаді | ** |
| Що нового в Пласті? До вершин. | Ю. Марчак |
| 17 Журналістична діяльність юнацтва | О. К. |
| 19 Пластунам на вушко, А може б так щось | |
| нового на базар? | Подруга Оля |
| 20 Що читати? Роман про Сковороду | Марко Горбач |
| 21 Як наші пластуни святкують градуацію? | О. К. |
| 22 Філіателіст, Марки Ювілейної Міжкрайової | |
| Пластової Зустрічі | Юрій Павлічко |
| 23 Спорт: Після XX-ої Олімпіади | О. К. |
| 24 Українські переможці XX-ої Олімпіади, Загадки | ** |
| 25 Хроніка: У гостині в амишів | Люба Гавур |
| 26 Будні "Стежок Культури" (вірш) | Ю. С. |
| 27 Список дарункових передплат, Наша пошта | |
| 28 Датки на пресфонд | |

● У віконці на обкладинці: Юначки й юнаки з Торонта виводять традиційне гуцульське весілля на ЮМПЗ-1972, Іст Четтем, США.

● На обкладинці: Юначки із 4-го Куреня НППЮ-ок ім. Ольги Васараб з Філадельфії у своїх трипільських одягах під час показу носії на ЮМПЗ-1972.

YUNAK — a Ukrainian Monthly Magazine, published by PLAST, Ukrainian Youth Ass'n, 2199 Bloor St. West, Toronto 9, Ont.
АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ: YUNAK MAGAZINE, 2199 Bloor Street West, Toronto 9, Ontario, Canada.
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Ave., Babylon, N. Y., 11702, U.S.A.
Second class mail registration number 2185 ● Printed by Kiev Printers Ltd., 860 Richmond St. W., Toronto, Ont., Canada

Леся Храплива

СКОВОРОДА



Ой ти птичко, жовтобоко,
Не клади гнізда високо.
(Григорій Сковорода)

Як мандрував мудрець Сковорода —
Костур. Сіряк. Шляхи пилюга вкрила.
Побазив птизку: перебиті крила...
Притоптана, квиліла молода.

Підняв. За пазухою пригорнув,
Бо в серці замкнений весь круг людини.
Пішов. Минав Батурина руйни.
Стрігав драгунів роту неодну.

В покорі сходив поміж хвилі трав
Від поглядів голодних і жорстоких.
Там зілля їй цілюще розшукав.

І птизку врятував він жовтобоку.
Пустив і на дорогу дав устат:
— Гніздезко при землі, а лет високо!



ГУТІРКА
З ЮНИМИ
ДРУЗЬЯМИ



**Пластун сумлінний —
до чого добровільно взявся,
виконує якнайкраще.**

*У мережанім притворі — плазу
В церкві, між щасливими людьми,
Що тобі не можна в передажі
Переслати ранку до тюрми...
(Леся Храплива: «Гантер — 1968»)*

Дорогі Юні Подруги і Друзі!

Підо впливом' краси гуцульської мережаної церкви в Гантері, спостерігаючи Божу красу в природі й радісні обличчя безтурботних людей, поетка Леся Храплива переживала біль від прикрого почуття; бож не могла післати друзям у тюрмах краси ранку і настрою від перебування у церкві. Такий стан нашої душі є ґрунтом, на якому виростають усі гарні риси пластового характеру.

Що є сумлінність?

Сумлінність — це той стан, коли нам стає соромно і прикро перед самим собою за наші погані думки і вчинки; і навпаки — коли ми бачимо самі себе як в дзеркалі з такими цінностями, які дозволяють нам бути гордим за себе. Мірилом добра і зла у нашій поведінці є наша чутлива совість. Коли вона у нас розвинена, тоді виконує службу доброго сторожа наших учинків. Якщо совість приспана, ми поводимося безвідповідально. І тоді бачимо у нашому пластовому житті такі явища, як: перервана штафета, бо хтось не був сумлінним і полінувався виконати обов'язок; звіт про діяльність гуртка чи куреня написаний для відчипного; домівка виглядає як по татарській навалі; на дошці оголошень юнаки додають свої хулігантські рисунки, написи; з'являються такі написи часто і на свіжо помальованих

стінах, на дверях і на книжках із бібліотеки. Чого тільки не роблять несумлінні юнаки чи юначки?..

У школі вони хотіли б мати добре свідоцтво, але без того, щоб попрацювати для засвоєння знання. Вони ходять поза школу, обманюючи своїх батьків. Витрачають гроші не на закупівлю книжки, а на свої витребеньки, а то й на папіроси.

Все це є ознаки несумлінності, але наша несумлінність шкідлива не тільки тоді, коли вона в'яжеться з іншими. Своєю несумлінністю ми шкодимо також і собі. Коли юнак чи юначка вчать не сумлінно, вони занедбують свої вроджені здібності. Усяка праця, виконана несумлінно, позбавляє нас радості. Справжню і глибоку радість переживаємо тільки тоді, коли ми її заробили зусиллям, напруженням духових сил. Коли нема нагод для переживання такої радості, ми виростаємо байдужими, черствими, холодними і невразливими на красу і добро.

Як боротися із несумлінністю?

Пригадуєте радісні хвилини під час мандрівки, коли нарешті сіли ви відпочивати, коли здобули верх у горах? Чи знаєте ту радість, яку приносить праця при улаштуванні табору, курінного чи кошового святкування, базару? Не виписували б своїх "мудрощів" юнаки на стінах домівки, коли б вони пережили були радість від праці при малюванні і чищенні її. Ми не будемо любити добра, ні краси, якщо самі не причинимось до їх створення.

Готовість робити добро іншим випливає з того, коли ми співпереживаємо радість і горе з іншими людьми. Горе інших повинно заставити нас думати — як їм допомогти, бо відомо, що людство любити куди легше, як допомогти своєму товаришеві.

Григорій Сковорода мав звичай завжди опівночі молитися. Він робив порядок у своїй душі — думки помагали його волі побороти людські слабості. А коли наставав ранок, в перемозі виходив він у поле, щоб поділити свою радість із природою, бо "вдячне серце — це рай солодкий" — казав. Г. Сковорода видобував із себе бадьорість духа, панування над пристрастями, силу розуму і спокій вічності. Він вичерпав усі свої духові сили, будучи сумлінним у шуканні правди, прагнучи свободи для себе і свого народу. Пізнання його життя допоможе нам збагнути вартість сумлінності та інших ознак пластового характеру.

Скоб!

Подруга Гребля



Григорій Савич Сковорода

Народився Григорій Савич Сковорода 3 грудня 1722 р. в селі Чорнухах, Лубенського полку. У 1738 р. він вступив у Київську академію, де вчився з деякою перервою понад 10 років. У 1750 р. Сковорода залишив академію і поїхав з релігійною місією закордон, в Угорщину, де також поповнював свої знання. Для свого часу Сковорода був глибоко освіченою людиною. Він досконало знав ряд стародавніх та нових європейських мов, античну філософію та літературу. Йому були відомі основні досягнення науки того часу, зокрема природознавства.

Після повернення на батьківщину Сковорода працював викладачем у Переяславському колегіумі, домашнім учителем, згодом викладав у Харківському колегіумі. Незгода поглядів Сковороди із вимогами шкільної адміністрації призвела до розриву Сковороди із школою. Від 1769 р. до самої смерті він вів життя мандрівника. Мандрівання Сковороди збагатили його знанням життя свого народу, зблизили його до людей. Саме під час мандрів написав він більшість своїх творів.

Помер Сковорода 9 листопада 1794 р. у с. Іванівці на Харківщині.

Філософія Сковороди характеризується ідеалістичними розв'язаннями основних питань філософії. Увесь навколишній світ розділив Сковорода на три реально існуючі світи — "макрокосм" (матеріальна природа), "мікрокосм" (людина) і "світ символів" (духовна сфера, Біблія); кожен з них має дві натури: зовнішню — матеріальну та внутрішню — духовну. Це відповідає ідеї Платона — що увесь увсвіт складається із "матерії" та "форми".

Важливою для Сковороди є ідея "самопізнання". Кожна людина має розкрити свою "натуру", своє "я". Має зрозуміти себе, свої обмеження і таланти, усвідомити своє відношення до свого народу й зблизитися до нього. Відкривши свої таланти, обов'язком кожної людини є розвивати їх, удосконалювати себе.

Це самоудосконалення і щира віддана праця принесе користь і суспільству. Сковорода твердив, що пізнання розкриває істину, а доброчесність повинна поставити її на служіння інтересам народу.

Погляди Сковороди на людину, суспільство і працю як основу суспільного життя визначили його етику. У своїх творах філософ піддавав гострій критиці поведінку “панівної класи” — їхню користолюбність та гордість, гноблення бідних. Сковорода завжди наголошував високу мораль, за якою повинні жити люди.

Бачачи браки тогочасного суспільства, Сковорода описував майбутнє, вдосконалене Нове суспільство, про яке мріяв мислитель — це лад заснований на праці, демократії і рівності, без багатих і бідних — Утопія.

Знаний Сковорода не тільки як визначний філософ і мислитель, але одночасно, і як визначний письменник, який уніс багато до української літератури. Його твори філософські здебільшого не сухі трактати, а живі розмови з безліччю метафор, порівнянь тощо. Виклад часто ведеться у формі розмови, діалогу між співрозмовниками. Знаходяться у Сковороди байки, притчі, анекдоти, легенди, вірші, прислів'я, уривки з казок і пісень. Сковорода був одним із перших поетів-ліриків в українській літературі, а водночас і першим поетом-мислителем; філософія в його творчості часто пов'язана з поезією. У збірці “Харківські байки” виступає Сковорода, як перший український байкар.

Писав свої твори Сковорода складною мовою, що має характер традиційної церковно-

слов'янської мови, старокнижної української і російської мови того часу та живої розмовної української мови. (За цей “вінегрет” картав його Шевченко). Не зважаючи на це, українізм — це органічний елемент мови Сковороди, який пронизує всі його твори і виявляється в усіх мовних засобах викладу його думок і почуттів.



Пласкорізьба у Харківському педінституті імені Г. Сковороди. Скульптор — Д. Г. Сова.

Філософська й літературна спадщина Григорія Савича Сковороди знайшла своє місце в дальшому розвитку української культури. Його творчість мала вплив на Котляревського, Квітку-Основ'яненка, Гулака-Артемовського та на представників нової української літератури, а зокрема на Шевченка, яка зростала значною мірою на ґрунті, підготованому Сковородою.

Григорій Сковорода — філософ, письменник, педагог, просвітител, гуманіст — заслужив на визначне місце в українській літературі.

Пл. розв. Оксана Сенік

Українські приповідки для пластового закону

В нашому журналі за місяць листопад помістили ми застину приповідок, що їх зібрав 18-тий курінь ім. Олени Пгілки в Нью-Йорку як одне із завдань пластового змагу, до кожної тогки пластового закону. Сьогодні подаємо нашим гитагам приповідки, що відповідають до таких тогток пластового закону:

Пластун справедливий

Пластун зрівноважений

Пластун тильний

ПЛАСТУН СПРАВЕДЛИВИЙ

Правда очі коле.

За праве діло стій сміло!

Правда кривду переважить.

Не шукай правди в других, коли у тебе її нема.

Велике діло гроші, а ще більше — правда!

Топчи правду в калюжу, а вона все чиста буде.

Правда і в огні не горить, і в воді не тоне.

Хто чисте сумління має, той спокійно спати лягає.

Добра то рада, де щирая правда.

Життя не має ціни, а воля дорожча за життя.

Погане дерево не зрубуй, а вукорчуй.

Котюзі по заслугі.
 І в наше віконце загляне сонце!
 Старого горобця на полові не обдуриш.
 В лиху годину узнаєш вірну людину.
 Не лізь, куди голова не лізе.
 Не бруди криниці, бо схочеш водиці.
 Не загібай жар чужими руками.
 Не все золото, що блищить.
 Не міряй усіх на свій аршин.
 І з посміху люди бувають.
 На чужий коровай очей не поривай!
 Із пісні слова не викидають і свого не вставляють.
 Озався грибом, то лізь у борщ.
 Шила в мішку не сховаєш.
 Ниточка доведе до клубочка.
 Хто як постеле, так і спатиме.
 Умій пожартувати, та знай, коли й перестати.
 Свого не цурайся, за чуже не хапайся.
 Не поминай лихом, а добрим, як хочеш.
 Хвали себе не при чарці, а на косарці.
 Краще розумна догана, як дурна похвала.
 Як хочеш хвалитися, треба трудитися.
 Не той голова, що дуже кричить, а той, що вміє навчить.
 Як добре дбаєш, то добре маєш.
 Пізнати ворону по пір'ю.
 Який голос, такий і відголос.
 Хто людей не поважає, сам поваги не має.
 І над винним часом добре пожаліти.
 Не копай іншому ями, бо сам упадеш.
 Не роби нікому того, що тобі не миле.
 Не переорюй нікому межі.
 Одного мука — десятьом наука.
 Як собаку годують, так він і гавкає.
 Яка робота, така й заплата.
 Гостре словечко коле сердечко.
 Хто товче, той хліб пече.

ПЛАСТУН ЗРІВНОВАЖЕНИЙ

В гурті і смерть не страшна.
 Треба знати, де що сказати.
 Менше говори, більше вчуєш.
 Порожня бочка гучить, а повна мовчить.
 Держи язик за зубами.
 Слово не горобець: випустиш — не впіймаєш.
 І з посміху люди бувають.
 Ліпше з розумним в біді, ніж з дурним в добрі.
 Він не дасть собі в кашу наплювати.
 Бережи вуха, бо вкусить муха.
 Десять разів міряй, а раз утни.
 Скажеш — не вернеш, напишеш — не зітреш,
 відрубаш — не приточиш.
 Сказаного й сокирою не відрубаш.
 Слово не стріла, а глибше раниць.

Не завжди кажи те що знаєш, а завжди знай
 те, що кажеш.
 Чисте небо не боїться ні блискавки, ні грому.
 До чистої води олива не пристане.
 Скажеш гоп, як перескочиш.
 Оглядайся на задні колеса.

ПЛАСТУН ПИЛЬНИЙ

Що посієш, те й пожнеш.
 Бджола мала, але й та працює
 Хто рано підводиться, за тим і діло водиться.
 Не кайся рано встати, а кайся довго спати.
 У невмілого руки не болять.
 Без охоти немає роботи.
 Не одежа красить людину, а добрі діла.
 В умілого і долото рибу ловить.
 Не тим хороша, що чорнобрива, а тим, що діло робить.
 Добра пряжа на скіпку наряде.
 Щоб рибу їсти, треба в воду лізти.
 Праця чоловіка годує, а лінь марнує.
 Не сокира теше, а чоловік.
 Наука в ліс не веде, а з лісу виводить.
 Незнайко на печі лежить, а знайко по дорозі біжить.
 Згаяного часу конем не доженеш.
 Як без діла сидіти, то можна й одубіти.
 Хочеш їсти колачі, то не сиди на печі.
 З лежні не буде одежі, а з сання — коня.
 Учи ледачого не молотом, а голодом.
 Посієш упору — збереш зерна гору.
 Якщо бажаєш стати заможним, у праці будь непереможним.
 Здобудеш освіту — побачиш більше світу.
 Учитися — завжди пригодиться.
 Книжку читай — розуму набирай.
 Як хочеш хвалитися — треба трудитися.
 Без діла марнується сила.
 Праця годує, а лінь марнує.
 Хату руки тримають.
 Гірко робити — солодко їсти.
 Хто робить — голий не ходить.
 Ученому світ, а невченому п'ятьма.



Сучасні визначні українці



Професор Богдан Галайчук належить до нечисленних українських спеціалістів міжнародного права, який живе і працює тепер науково в Аргентині.

Він пластун сеньйор керівництва, член

Куреня УПС "Червона Калина", і, як кажуть, в його науковій кар'єрі помітний вплив пластового виховання: працювати зі затисненими зубами, викреслюючи зі свого слівника поняття "невідрадні умовини". Доказом цього є те, що проф. Б. Галайчук виїмав після другої світової війни до Аргентини з двома докторатами: політичних наук і міжнародного права, але без знання еспанської мови й знання обставин життя в Полудневій Америці. Прийшлося, отже, починати від фабричної роботи, а щойно згодом засвоївши мову знова переключитися ступнево на наукову та дослідчу працю.

Сьогодні він є професором міжнародного права університету в Буенос Айрес і там же шефом дослідної праці, як теж асесором міністра закордонних справ. Досі видав шість обширних наукових книжок на тему своєї спеціальності, з того одну по-українському, а п'ять по-еспанському та опублікував понад 30 студій у фахових журналах різних країн. Він бере участь постійно у міжнародно-правних конференціях, українських і чужих із доповідями (Венесуеля, Еквадор, Перу, Бразилія, Еспанія) та робить студійні подорожі по США, Латинській Америці, Німеччині і мусулманських країнах (від Сенаголю по Персію).

На початку 1972 р. проф. Б. Галайчук випустив дві нові книжки по-еспанському: "Історія політичного устрою Східної Європи" та "Міжнародне публічне право" (у співпраці із проф. Марією Т. М. Домінгез). Проф. Богдан Галайчук визначний і відомий фахівець у своїй ділянці, признаний у міжнародному науковому світі. Він вибився завдяки своїй наполегливості, завзяттю та повній піддержці своєї дружини, яку саме втратив наприкінці минулого року.

Але, не зважаючи на важку працю, боротьбу за існування у новій країні поселення, на наукову велику та успішну працю — пл. сен. Б. Галайчук знаходить завжди час для пластової і української громадської діяльності. Він був першим головою Крайової Пластової Старшини в Аргентині, довгі роки очолював Крайову Пластову Раду, а рік-річно посвячував свої вакації на ведення пластових таборів.

*Думки не лишають слідів
на сірому камені.*

*Міст простягнув руки
та не зловить думок.*

*Може спадуть дощем
на сірий камінь,*

*може
веселкою стане
міст із простягненими
кам'яними руками.*

27. 8. 1972

М. Г.

МОВО МОЯ...

*Мово моя, ти ростеш із погувань і думок,
Живишся кров'ю серця могого.
Цвітеш цвітом рясним краси і любови,
Медом-вином болю напуваєшся,
Одягом світлим щастя одягаєшся,
Росою гистою бажань умиваєшся,
Рушником терпіння обтираєшся.
Чешешся гребінцем слова ласкавого,
Волос кугерявий зізками квітгаєш,
Голос голосистий на Дунай пускаєш,
Луни лункії дзвонами дзвонили,
Сльози гіркі піснями ронили.
Сірим вовком скажеш в степу при долині,
То зозулею вранці куєш на калині.
Ялинковою колядкою мерехтиш у співі,
Весільним гільцем ладкаєш на славу.
Вінком обжинковим гордо походжаєш,
Щедрівкою пишній нави розпускаєш.
Купальною папороттю голову вінгаєш,
Гагілкою зеленою весну зустрігаєш.
Коломийкою веселою гаєм пробігаєш,
Пісню жалібною квилиш-проквляєш.
Думою тужливою долю накликаєш,
Шумкою грайливою серце звеселяєш,
Деревом життя із давнини давньої
в майбутнє ростеш-проростаєш.*

М. Г.

Вдячний випадок

Цікавий випадок стався цього літа — 1972 р. Отож на Ювілейній Пластовій Зустрічі “Вовча Тропа”, США, трипільська культура стала популярною темою. Під час дефіляди української ноші вперше була спроба відтворити одяг трипільської жінки. Виконав це IV Курінь УПЮ-ок з Філадельфії. Комісія точкування це радісно вітала і нагородила IV Курінь першим місцем з ділянки історичних строїв. А гості та учасники свята були зворушені виглядом юначок у такому одязі, висловлюючи багато похвал.

Але в цей самий час в Україні українські археологи укопувалися в чорнозем українського степу. Вони вимітали та перебирали прямо пальцями тонни чорнозему з трипільського міста. Про це написав “Нью Йорк Таймс” дня 14 вересня ц. р., називаючи трипільців урбаністами кам'яної доби.

Який це вдячний випадок! А які необмежені скарби закопані у тому ж чорноземі. Яка археологічно багата Україна! Цим можуть гордитися її люди. А скільки ж із нас знає щось про ту трипільську культуру?

Юначки IV Куреня дещо познайомилися з Трипіллям при виготовленню одягу (ноші), однак загал нашої молоді мав мало можливостей довідатися про цю культуру і нею гордитися. Пересічний текст українських шкільних підручників є надзвичайно обмежений на ту тему і дуже сухий для читача. Популярних творів на цю тему є мало, і може бути незрозумілою нашій молоді дискусія науковців про походження трипільців, і чи були вони нашими безпосередніми прапредками, чи ні. Існує один лише факт, що на українському чорноземі 5 до 6 тисяч років тому розвивалася культура і той сам чорнозем, який плекав цю культуру, родив і київських князів, і козаків, і Тараса Шевченка, і Івана Франка і багато з нас. Тож коли ми в душі відчуваємо, що цей український чорнозем наш, тож і нашим є Трипілля.

Назва Трипілля також випадкова. Селяни із села, що називається Трипілля (недалеко Києва) виорювали фрагменти розмальованої кераміки на своїх нивах і приносили їх до Київського музею, інтуїтивно відчували, що це щось важливе.

В. В. Хвойка, археолог Київського музею, вирішив там же й розкопувати, і дійсно 1896 року відкрив першу пам'ятку (поселення) цієї культури, називаючи її очевидно Трипільською. Від 1896 р. по цей день постійно шукають українські археологи Трипільських жител. Цікаво є, що ні війни, ні голод, ні прикрі обставини не вгамовували цікавості українських археологів, бо вони невпинно шукали і знаходили поселення за поселенням Трипільської культури уже 76 літ!



4-тий Курінь УПЮ-ок з Філадельфії під час дефіляди на ЮМПЗ в одягах з часів трипільської культури (2.500-3.000 перед Хр.).

То якщо ви були на ЮМПЗ-72 і бачили своїх подруг у дивному одязі — в трипільській “ноші”, то дозвольте ще раз увіяти собі цей момент, але без “Вовчої Тропи” і Пласту і ХХ сторіччя.

Уявімо собі людей управителів чорнозему, які вийшли на майдан у своєму поселенні. Майдан великий, кругом майдану великі будівлі (бували поверхові), стіни будинків ліплені з глини, часом розмальовані, дахи із соломи або тирси. Внутрі хат багато окремих однокімнатних апартаментів (дійсно перші апартаментові проекти). Усі долівки вимощені плитками з випаленої глини, у кожному апартаменті велика піч, припічок, одно вікно проти дверей, а під вікном піднесена платформа у формі хреста — це жертівник для релігійного обряду. За будинками бувають ями, чисто виліплені глиною. Це господарські сховища на запаси харчів тощо. (Поселення бували обведені ровами для оборони). Далі за поселенням ораний чорнозем, на ньому сходять пше-

ниця, коноплі, може й горох, і навіть посіяний кріп. Ще далі на луках пасеться худоба — вівці, кози, корови, бики. Перед поселенням в'ється річка. На березі лежать сіти риболовів та різної величини гачки ловити рибу, зроблені із тваринних костей. Далі при річці копають гончарі глину, видно ще й стежечку, що веде понад берегом річки до каменоломів. Там видобувають кремінь, із якого вилуплюють безліч знарядь. На обрії шаріє старовинний ліс з високих дубів, де живе здобич для трипільців — не лише м'ясо-їжа, але шкіра, хутра та кості на знаряддя.



Показ історичної ноші — «трипільські дівчата».



Юначки в одягах з Княжої доби.

Серед такого села ходять наші дівчата у довгих конопляних сорочках. Трипільські жінки самі ткали це полотно на простих (вертикальних) верстатах, опісля шили голками з костей чи пташиних кісток. Шили старанно, бо голкою чотири-центиметровою можна старанно шити. Можемо здогадуватися, що шили ниткою іншого кольору для контрасту — може краси, а далі оздоблювали сорочки різними прикрасами. Горизонтальними пасами нашивали пластинки костей, мушельок, тваринних зубів, навіть повіски з міді. Свій стан обводили широким поясом, кінці якого звисали до долини по обох боках. Дочіпали ще й хвар-

тух. На плечі вдягали шкіряний корсаж — із глибоким вирізом на грудях, а із задку видовжений і закінчений в ріг. На шию надягали багато шнурків різного намиста — із камінчиків, мушельок і зубів тварин, керамічних кораликів, а багатші навіть діставали собі бурштини. На руки натягали брайслети із кости, чи з міді. На ноги вдягали шкіряні капці — мабуть парадіди постолів. Волосся вичісували кістяними гребенями, ділили в проділ посередині чола і вплітали в довгі коси, або загортали назад і зв'язували у вузол шкіряним ремінцем. Лице розмальовували сірим анти-монтом і пасками чорною фарбою.

Ходили вони стрункі та певні себе, бо вони були батьками життя, доглядали домашнього вогнища, вони готували дари природи і лікували рани. Матері любили своїх дітей і забавляли їх глиняними іграшками. Це був їхній матріярхат.

І хто зна, чи не про них писав старовинний грецький історик Геродот — хоробрі жінки з північних земель Чорного моря — амазонки...

З тієї ж доби і того ж чорнозему вийшла трипільська культура, про це знали дівчата IV Куреня і тому так гордо вони йшли у своїх прегарних одягах на Ювілейній Пластовій Зустрічі.

Ст. пл. Звенислава Захарчук

ЛІТЕРАТУРА:

- 1) G. Childs — Dawn of European Civilization, London 1947. The Peasants of the lack Earth.
- 2) Археологія Україн. РСР, Київ 1970. 1 т.
- 3) Davenport, Millia — Book of Costum, New York, vol. 1. (Список шиття у старинних часах).
- 4) Т. С. Пассек — Періодизація пам'яток Трипілья — Советська археологія, X т. Москва, 1949 р. Т. С. Пассек — Трипільська культура, Київ, 1941 р. Sanders, Nancy — European Prehistoric Art, London, 1968.
- 5) Археологія Україн. РСР, Київ, 1970. 1 т. Ярослав Пастернак — Археологія України, Торонто, 1961 р.
- 6) М. Грушевський — Історія України-Руси, 1 т.
- 7) Історія Українського Мистецтва, Київ, 1968 р.

Закликайте Ваших друзів і приятелів
передплачувати і читати «Юнака»!

Телемайстерня «Тітка-Квітка» — успіх пластунок

Загально прийнята "легенда", що всі дівчата та жінки є безраді — не є правдива. До цього переконання я дійшов, працюючи декілька разів у Торонті із Телемайстернею "Квітка". Це є гурток десяти молодих жінок (ще до цього матерів і пластунок), які почали першу в Канаді та, мабуть, першу в Північній Америці, українську телевізійну програму для дітей під назвою: "У тітки Квітки". Ця програма іде в Торонті на телебаченні від початку місяця травня 1972 року, кожного тижня.



«Тітка-Квітка» — телемайстерня для українських дітей у Торонті.

Ціль програми, як пояснила мені ст. пл. Таня Онищук (одна із працівниць телемайстерні, а при цьому ККП-ок в Канаді), є "закріпити в дітей, головню дошкільного віку, знання української мови й культури та допомогти малятам плекати пошану до всього українського і виробляти у них почуття власної вартості".

Це може звучити вам як резолюція якогось Пластового З'їзду — але може це тому, що в телемайстерні більшість — це активні пластуни.

У грудні 71-го року пл. сен. Дарія Даревич випадково дізналася про можливість передавати в українській мові програму на одній

із телевізійних кабельових фірм. У Канаді під впливом заохоти федерального уряду підтримувати канадську багатокультурність, телевізійні станції і кабельні фірми є змушені законом передавати певну кількість зроблених у Канаді програм. Кожна телевізійна кабельова фірма мусить також відступити один канал для вжитку громади в даній околиці.

Маючи такі пригожі обставини, не можна було не поширити ідеї програми для українців. Гурток молодих матерів під проводом пл. сен. Дарії Даревич порішив створити програму для передшкільних дітей. "Трегем-кейбл" у Торонті, відома кабельна фірма, дала своє студію для накручування програми, а гурток матерів пішов на курси, щоб опанувати якнайшвидше телевізійну техніку.

Так і почалася тяжка праця накручування на "відео-тейп" дитячих програм. Треба було зробити ляльки, збудувати сцену, написати сценарії та ще приготувати музику й рисунки. Це були ще малі проблеми, які забирали "лише" 150 до 200 годин праці на тиждень. Але коли ще машини до накручування програми не хотіли працювати — то вже справді не знати було з котрого боку до цієї праці братися.

Однак вся ця праця оплатилася, бо вже в червні ц. р. накручено десять програм і дві кабельні фірми в Торонті згодні їх показувати так, що наші діти бачили їх два рази в тижні по пів-години. Восени програма поширилася на декілька інших міст Канади.

Сама програма є подібна в деяких аспектах до славної дитячої телевізійної програми "Сесамі стріт". У ній виступають: Тітка Квітка із трьома ляльками: це Псисько-Брисько, Сміхун-Пустун і Зеньо Змій, який стереже світ казки. Вони граються, співають і читають відомі українські казки в домі тітки Квітки. У кожній програмі автори пробують уживати нові слова та літери і порушувати виховні теми, як, напр., безпеки, товариства тощо.

Телемайстерня "Квітка" здобула донині вже три нагороди: одну за найкращу дитячу програму, другу за найкращу програму на 1971-72 рік, а останню в Бенфі за найкращу етнічну програму в Канаді.

Нехай, отже, ніхто з вас не старається мене переконати, що жінки чи дівчата не можуть дати собі ради із важкими фільмовими машинами, бо бачимо, які успіхи має Телемайстерня "Квітка" і наші пластуни!

Ст. пл. Богдан Колос

Літературний вечір – наш успіх

Академічний рік 1971-72 відзначився піднесенням серед української студіюючої молоді. Студенти стали в обороні переслідуваних українських мистців-інтелектуалістів в УРСР. Хвиля протестів прокотилася, мабуть, по всіх країнах вільного світу, а найбільше тут, в Америці. Ця хвиля зачепила і нас, учнів старших класів Школи Українознавства ім. Лесі Українки в Сиракузах. Ми були досить добре поінформовані про справу, бо в нашій школі було зобов'язуючим читати українську пресу. Найбільше читали ми газету "Свобода", де було добре представлено згадані події.

Крім того у програму навчання в нашій школі було введено тему "Сучасні мистці України" — про поетів-письменників ми чули на годинах літератури, про композиторів — на культурі, про молодих істориків, політв'язнів — на історії. Ця тема нас зацікавила — це ж бо життя молоді в Україні. Поезії Василя Симоненка просто полонили кількох із нас. Тому й не дивно, що на кінцевому матуральному іспиті більшість писала про творчість Василя Симоненка — з літератури, а з історії — про Валентина Мороза.

Коли нас повідомили, що в цьому році запланований у школі літературний вечір про сучасних українських мистців, то ми, учні старших класів, дружно взялися за підготовку цього вечора. Допомогали нам учителька літератури п-ні Надія Сеник та вчителька історії — директорка школи — п-ні Марія Логаза. Хоч була в нас база, хоч ми були обізнані із цією темою, але довелося нам немало попрацювати, і тому, здається, мали ми успіх.

Перший наш виступ був у Сиракузах. Усіх нас приймало участь у цьому вечорі 17 учнів — членів Пласту і СУМА. Вечір відкрила коротким словом про сучасні події в Україні директорка п-ні Марія Логаза, у той час, як ми сиділи на сцені у вишивках за великим столом. Поруч був маленький столик, на якому стояв портрет Алли Горської, прикрашений пучками калини (це ж була річниця трагічної смерті молодої мисткині) та свічник-трійця, різьблений з дерева — пам'ятка 18 стол., яку вдалося дістати недавно з України.

Кажуть, що сцена була вражаюче гарна. Вечір пройшов з успіхом так, що запросили нас повторити його сусідні громади — Ютика та Рочестер.

У програмі вечора була одна загальна доповідь "Сучасні мистці на Україні" (Оксана

Сеник), у якій доповідачка коротко окреслила розвиток українського мистецтва останніх років, говорила про утиск і переслідування наших мистців, про живучість талановитого українського народу, про красу й силу українського слова, пісні і танку. Було ще п'ять доповідей: "Слово про Аллу Горську" (Ірина Черніга); "Творчість Ліни Костенко" (Ігор Федорович); "Поет Василь Стус" (Юрій Богатюк); "Поет Ігор Калинець" (Ляля Войтович); "Життя Василя Симоненка" (Андрій Войтович).



1-ий ряд від ліва: Борис Гудзяк (Пласт), Івась Михайлів (СУМА), Андрій Середницький (Пласт), Андрій Богатюк (СУМА).

2-гий ряд: Оксана Руцька (СУМА), Оля Мазурик (Пласт), Стефа Годжак (СУМА), Ляля Войтович (Пласт), Галя Миколавич (Пласт), Ірка Черніга (Пласт),

3-ій ряд: п. сен. Марія Логаза (дир. школи), Оксана Сеник (Пласт), Юрій Богатюк (СУМА), Андрій Войтович (Пласт), Ліда Косяк (Пласт), п-ні Надія Сеник (учит. мови і літерат.). Бракус на знімці: Маруся Качмар (СУМА), Ігор Федорович (Пласт), Христя Клюфас (Пласт).

Усі ці доповіді були ілюстровані поезіями, переданими слухачам із розумінням і чуттям. Вірші Ліни Костенко продеклямували: "Доля" — Ліда Косяк; "Тиха щедрість" — Андрій Середницький; "Естафети" — Івась Михайлів; "Я прощаюсь з рідним краєм" — Оля Мазурик та Маруся Рись. Вірш Василя Стуса "О, журлива тополе" продеклямував Андрій Богатюк, а "Сто років, як сконала Січ" — Борис

Гудзяк. Відчувалась певна урочистість і напруження, коли нас десять (Ліда Косяк, Ігор Федорович, Ірка Черніга, Андрій Войтович, Оксана Сенік, Юрій Богатюк, Маруся Качмар, Івась Михайлів, Стефа Годжак, Андрій Середницький) устали і продекламували "Тренос над ще однією хресною дорогою" — Ігоря Калинця. Ще один вірш Калинця "Містечко" розказала Оксана Рущька. Василя Симоненка декламували: "Ти знаєш, що ти — людина" — Христя Галібей; "Світ який — мереживо казкове" — Христя Клофас; "Земле рідна" — Галля Миколаєвич; "Злодій" — Оксана Сенік; "Лебеді материнства" — Маруся Качмар; "Український лев" — Стефа Годжак.

Крім того, дівчата проспівали в супроводі гітари 6 пісень сучасних композиторів: "Киеве мій" — слова Д. Луценка, муз. І. Шамо; "Ми підем, де трави похилі" — слова А. Малишка, муз. П. Майбороди; "Білі каштани" Малишка - Майбороди; "Тихо над річкою" — Черкасенка-Батюка; "Виростеш ти, сину" — слова В. Симоненка, муз. А. Пашкевича; "Як не любить тебе, Україно" — слова Луценка, муз. І. Шамо.

Із цих літературних вечорів ми лишилися вдоволені, бо поповнили своє знання, а крім того нам було дуже приємно, що люди, які були присутні, теж були вдоволені. Між нами і аудиторією заіснувала якась безпосередність, як ще ми були на сцені. Після вечора ніхто не пішов геть відразу. Підходили до нас і висловлювали своє вдоволення, а навіть і захоплення. У Ютиці й Рочестері слухачам хотілось ближче познайомитись з нами, поговорити.

Цими трьома літературними вечорами ми прилучилися до тієї української молоді на еміграції, яка упродовж останнього року різними способами виявляла своє зацікавлення діяльністю сучасної молоді в Україні і солідаризувалася із тими ідеями, які сьогодні наша молодь в Україні проголошує у своїх творах. А незабутні слова Василя Симоненка:

"Можна все не світі вибирати, сину,

Вибрати не можна тільки Батьківщину" — залишаться для нас дороговказом у нашому майбутньому житті.

С к о б !

Пл. розв. Оксана Сенік

НОСТАЛЬГІЯ

МИ З ДАЛЬНИХ ТУТ ЗІЙШЛИСЬ СТОРІН...

У теперішніх часах участь українських пластунів у світовому Джемборі — це передусім справа грошова. У 1947 р. це була справа очайдушності, захоплення, витривалості, справності і сприту. Наш Пласт у Німеччині не мав тоді запрошення до участі в світовому Джемборі і тим самим не міг офіційно висилати делегації. Однак, хто дуже хотів бути на Джемборі, міг це зробити на власну руку. Цього дуже хотіли п'ять «Бурлак», два «Хрестоносці», один «Лісовий Чорт» і один із «Чоти Крилатих».

Виправа з Мюнхену до Парижу тривала 22 дні і відбувалась потягом, кораблем, ногами і руками, через кордони держав, гори, ріки, озера, удень і вночі, легально і нелегально — і дуже успішно. Вона була повна пригод, небезпек і чару. У цілості її годі описати. Подаю лише два епізоди — для посмаку.

ОБЕРЕЖНО

Була зоряна тепла липнева ніч. Потяг зменшував швидкість перед гострим закрутом. З останнього вагону хтось викинув наплечник і сам



Група українських пластунів — учасників Джемборе в Муассон 1947 р. з друзями скавтами. Перший зліва пл. сен. Юрій Купчинський, другий пл. сен. Б. Яців.

вискочив з потягу. За ним другий, третій... дев'ятий. Дехто котився коміть головою. Дехто біг великими кроками, стараючись наздігнати власну голову і врешті поров животом землю.

Дехто робив «сальто», падав на ноги, підбігав кілька кроків і зупинявся. Хтось постогнував, хтось сичав «пссст».

Тихцем, таємні постаті відбігли від залізничного шляху і зникли між деревами. Там зупинилися, наслухуючи. Здалека рахкали жаби і глухо гуркотів потяг... Мовчки підходили вгору. Під верхом повитягали мішки до сання і лягли спати. У долині, над озером, дрімало містечко. Церковний годинник бив другу годину і котив її спокійним плесом на швейцарську сторону.



Українські пластуни на оглядинах Лювру.



Українські пластуни оглядають Париж.

БИСТРО

Потяг затримався на кородні. У нашому купе темно, а ми порозбирані до меж приличности, удаємо, що спимо. Відчиняються двері і бликає лампка. Хтось гукає по-французькому. Один з нас, що знає французьку мову, протирає очі. «Пашпорт!...»

Шелест паперу і — тиша. Приглядається колективному «пашпортові», який ми собі щойно вчора виписали. Відбувається дуже швидка виміна французьких слів і чути кроки. «Пішли по начальника» — шепоче наш «француз». За хвилю п'ять прикордонників курйозно заглядають до нашого купе крізь вузькі двері. Спереду начальник у цивільному вбранні. І знову коротка словна «перестрілка». Освічують нас лампами обличчя і приглядаються. Ми далі, напівсонні, не звертаємо на них уваги. Начальник вимахує нашим пашпортом і щось викрикує. Наш товариш і собі підносить голос. Говорить щось про телефон. Телефон? О третій годині над ранком?! Начальник починає махати обома руками, як це робить людина, якій не стає кисня. Наш товариш приглядається тому зі спокоем погребника. Знадвору чути свист. Двері з грюком зачиняються, і потяг поволі рушає з місця. Чергова зупинка — Париж! Трохи дивно, що наші залізничні квитки є важні тільки до місточка Лаони, 50 кілометрів перед Парижем...

Бурлака

- Треба бути ПЕРЕДплатником, а не ПІСЛЯплатником свого журналу!

ЩЕ СЬОГОДНІ ВИШЛІТЬ \$7.50
на передплату за «Юнака» за
1972 рік, а одночасно пішліть
ДАТОК НА ПРЕСФОНД СВОГО ЖУРНАЛА
«ЮНАК»

якщо Ви досі цього не зробили!

- Передплата за «Юнака» за два роки (1972 і 1973) є замість \$15.00 лише \$14.00 так, що можете заощадити \$1.00, якщо платите \$14.00 за два роки.

УКРАЇНСЬКЕ БЮРО ПОДОРОЖІ
Теодосія Волошина

Astro Travel Service




2198 BLOOR ST. WEST — TORONTO 9, ONTARIO
Telephone: 766-1118 & 766-1119

- Полагоджує всі справи у зв'язку із спровадженням рідні з України та інших країн Східної Європи.
- Продає квитки на всі літунські, корабельні та автобусові лінії світу.
- Нотаріально завірює всі потрібні документи.

Що ти хотіла б дістати від Св. Миколая?

Пл. прих. Оксана Куровицька, Нью Йорк: 11 років.



Мені поставлено дивне питання: "Що я хотіла б дістати від св. Миколая?" Я, як всі інші мої ровесники — не вірю в це, що св. Миколай приносить подарунки уже віддавна. Але в ніч під Свято Миколая я хотіла б від своїх батьків одержати в дарунку: моторовий ровер, маленькі живі мишки і великого випханого пса.

Пл. прих. Адя Роговська, Нью Йорк: 10 років



Я хотіла б дістати від св. Миколая небагато: маленьку телевізію, живого песика і металеві (бо дерев'яні маю) лещата, щоб могли поїхати цього року на пластовий лещатарський табір. На

лещата я їжджу часто в гори — до Гантеру і навіть до Вермонту.

Пл. прих. Софія Зелик, Нью Йорк: 11 1/2 років.

Я дуже люблю піклуватися звірятками. На вакаціях годувала я котика і бурундучка. Тепер маю маленького хом'ячка. Від св. Миколая хотіла б я дуже дістати 2 черепашки та песика!



Пл. прих. Христя Саяк, Нью Йорк: 11 років

Від св. Миколая я хотіла б дістати песика, і ровер з ручними гальмами. Не думайте, що ровером їжджу по Нью Йорку — ні, та де там, але я їжджу на селі — в Глен Спей.



МОЛОДЕ ПЕРО

ПРИЄМНА ПОДОРОЖ



Під час нашої подорожі до Південної Австралії ми відвідали й ті гори, що лежать триста миль на північ від Аделаїди. Це гарні, але дуже дикі скелясті гори. Покриті вони напівсухими деревами, колючими кущами та грубою і твердою, мов осока, травою.

Приїхавши вже пізно увечері в ці гори, ми преночували в мотелі, а вранці вирішили піти подивитися на малюнки аборигенів, які були далеко в лісі. Мандрували ми вузькими стежечками, дряпаючись то вгору, то спускаючись кручею вниз. День був ясным, і сонце пекло немилосердно.

Дорогою ми спостерігали, що ці гори засіяні мурашками різної величини. На величезних каменях іноді вигрівалися на сонці великі ящірки, які, побачивши нас, ховалися в провалля. Ідучи стежкою, я побачив наче

якийсь дивний патик, що висів на галузці дерева. Від здивування я аж крикнув: "Дивися, Галю, я думав, що то патик... але ж він рухається!"

— Та то ж гадюка висить! Дивись, як вона тепер скручується навколо гіляки! — відповіла Галю. А мама остерегла:

— Дивіться під ноги, де ступаєте, бо он там тількищо гадюка переповзла стежку.

— Треба також уважати, щоб не збитися з дороги.

— Ні не заблудимо, — відповідали ми, — оті білі й помаранчеві стрілки, намальовані на деревах і каміннях, скрізь показують нам дорогу...

Нарешті ми дійшли до печери, де були малюнки, але вхід до неї був закритий грубою дрютяною сіткою. Але крізь сітку та в отвір ми могли бачити, як гарно були помальовані стіни печер, на яких зображено тварин, павуків, ящірок, гадюк, місяць і дерева. Переважали тут червоні, жовті та чорні кольори. Ці малюнки мали вже сотні літ віку, а проте збереглися дуже добре.

Сонце вже хилилося до заходу, коли ми повернулися до мотелю. Соняшне проміння відбивалося чудовими кольорами на скелястих горах, а ми тим часом плянували відвідати озера, куди перед сходом сонця приходять усі звірі, щоб напиться води.

Уночі мене збудив страшний гуркіт грому та шарудіння густого дощу по бляшаному даху. Мене ніби щось за горло стиснуло, я думав: "Боже, якщо цей дощ не перестане, то що нам робити?" Але інша думка заспокоювала: "Ні, він перестане, і ми таки будемо бачити тварин біля озера..."

**

Я вже біг щосили до озера, боячись, що зійде сонце і я не побачу звірів. Небо вже червоніло від проміння, яке хутко мало зійти, коли я вже був на березі великого озера. Я з цікавістю спостерігав, як з лісу виходили кенгуру, колихалися на куценьких ніжках, мов качки, платипуси, ідучи до води. Аж ось біля мене зашелестіло листя, і з-за кущів маєстатично вийшов на довгих ногах струсь. Я почув шум, а потім побачив, як сотні птах зліталися, а по траві рухалися всілякі звірі, деяких з них я бачив уперше. Серед них посувалися поволі до води навіть ящірки, черепахи та гадюки. Я дивувався, що вони не боялися одні одних. І в мене не було вже страху. Я тихо говорив до них: "Не бійтеся, я не зроблю вам нічого лихого... я вас люблю".

І я сам прямував легкою ходою до води, сподіваючись, що вони приймуть мене за сво-

го, що я один з них... Нетерпеливо я шукав по кишенях цукерок і, знайшовши, я простяг руку до найближчого кенгуру, тихо промовляючи: "Не бійся, бери, це солодке". Він здивовано глянув на мене, потім почав нюхати мою руку, а я з радости пестив його по м'якенькій шерсті, далі обняв його за шию... Він не боявся і не тікав від мене, і я весь був сповнений великим щастям...

Раптом хтось потряс мене за плече і крикнув:

— Вставай, дощ не перестане, і ми якнайшвидше мусимо виїхати звідси додому, а то ще вода залле дорогу і ми змушені будемо сидіти тут кілька днів"... і я прокинувся.

**Пл. уч. Ігор Якубович, 13 років,
Студент 1-го курсу Школи Укр-
ва в Нобл Парку, Австралія.**

Що юнацтво шукає на пластових таборах ?



Піонерство у таборі "Промени приятельства", Писаний Камінь, 1972.

Юнацтво чекає цілий рік на той час, коли зможе поїхати до пластового табору. Після відбуття його жие споминами про нього аж до наступного літа. Тому є дуже важливим, щоб ті табори були добрими і приємними. Вартість їх залежить від відповідного складу булави, добре запланованої програми та від респекту учасників до таборового проводу. Коли юнацтво бачить, що провід табору знає, що робить, воно чується безпечно і виконує його накази. Хоча ідучи на табір ніхто не думає починати нову школу, бо хотів би про неї навіть призабути, але їде таки із надією навчитися жити

серед природи, пізнати її краще, а через її пізнання наблизитися до Бога. Тому є важливим, щоб у булаві табору була така особа, яка могла б навчити таборовиків практичного піонерства, щоб це відповідно переводила і щоб кожний член табору міг це практично робити (а не сидіти з олівцем і писати те, що друг чи подруга з якоїсь записки диктує).

Дуже добре є улаштовувати прогулянки, які дали б змогу учасникам пізнати околицю довкруги табору та їх мешканців (наприклад, — як ми багато скористали, відвідавши амишів біля “Писаного Камня”). Мандрівки вчать нас орієнтуватися в терені та дають змогу пізнати свої фізичні сили.



“Промені приятельства” — Табір юначок на “Писаному Камні” 1972, на прогулянці до місцевості Бартон.

До табору з’їжджаються пластуни із різних міст, і тому було б дуже корисно, щоб учасників табору перемішувати, щоб у шатрах жили разом пластуни із різних станиць. Жиючи разом, вони пізнають взаємно себе, стають добрими друзями, а після закінчення табору листуються.

Здавалося б, що таборовики не люблять дисципліни, але це насправді є навпаки. Вони тільки волять ввічливе і батьківське ставлення коменданта і членів булав до учасників, але стійке вимогливе. Тому виконувати наказів повинно бути допильноване.

Коли бракує тієї дисципліни, учасники табору живуть у неспокої і непевності, а тоді нема правдивої радості. Тому успіх табору дуже залежний від булави і коменданта, які

повинні мати для того фаховий вишкіл та які ще до початку табору підготували б його програму.

Окрім прогулянок і більших ватер дуже добре є проводити малі вогники, біля яких менша група учасників через взаємні розмови пізнають одне одного. Часто учасник радше висловиться при малій громаді друзів, ніж серед великого кола людей. Такі малі табори дають змогу одиницям почуватися чимось важливим і дають поштовх до ініціативи. Учасник табору відчувається щасливим і задоволеним, коли він закінчивши цей пластовий табір може краще розуміти природу, її примхи та як серед неї не пропасти. Тому табір мусить давати це знання, а не бути лише місцем відпочинку чи курортом. Серед друзів того самого походження ми маємо змогу поліпшити знання української мови, збагатити її словник за час таборування, отож треба звернути увагу на культуру української мови.

На закінчення ще хочу згадати про порядок, якого учасники не завжди люблять дотримуватись, але він конечний, бо пластун повинен його любити, бо ж і в природі є зразковий порядок. Пластун повинен дбати про здоров’я, тому прохарчування в таборі повинно бути поживне, а гігієна пластового табору повинна бути допильнована. Із цими речами зв’язане є здоров’я, а від фізичного здоров’я залежить самопочуття і задоволення людини. Коменданти таборів повинні завжди пам’ятати, що учасники люблять рух і працю, але щоб вони були з них вдоволені, мусять бачити їх вислід.

Добре було б, щоб наші табори відвідували священики чи питомці не тільки у неділю, а так принагідно й у вільних розмовах чи гутірках помогли б таборовикам пізнати Творця цього прекрасного всесвіту.

Пл. уч. Іра Фаріон
табір УПЮ-ок “Промені Приятельства”
“Писаний камінь”, 1972.

РОЗГАДКА ДО ЗАГАДКИ

із “Юнака” ч. 11/1972, стор. 20.

5, 6
2, 7, 5
3, 7
5, 5, 2
5, 4
6, 3, 2

Посуд

Предмети для приготування і приймання страви називаємо посудом. Те все, що кладемо на столі під час приймання їжі переходило теж свою історію. Першим знаряддям для їжі напевно був ніж, яким первісна людина розрізала свою здобич — забитого звіря. Сама природа дала людині посудину для зберігання води, це була шкаралупа кокосового горіха або яйця струся. Панциря невеликої черепахи теж уживали як миски.

Поступово появлявся посуд, зроблений людськими руками. Із цілої шкіри тварини робили мішок для зберігання води або вина. Цю посудину називали бурдюк. Деякі народи ще тепер користуються бурдюками. Із стовбура бамбукового дерева робили посуд для пиття води, а навіть ринки (в Україні кажуть з-російська “каструлі”), бо бамбукове дерево витримує підгрівання на вогні.

Посуд у сучасному розумінні виник аж тоді, коли людина додумалась робити його з глини, з якої, показалося, можна зробити звичайний горщик, фаянсову посудину або й порцелянову вазу. Так розвинулось ганчарне виробництво.

Уже в дуже давніх часах роблено з глини великі посудини для збереження зерна, олії, вина або води, і вони називалися — а м ф о р и. Менший посуд, який клали на стіл — це чашки для пиття. Коли в Передній Азії, ще три тисячоліття до нар. Христа, люди винайшли ганчарний круг і почали виробництво ганчарного посуду це полегшало виробництво посуду і його стало більше. А вже єгипетська господиня мала доволі гарний вибір посуду! Керамічні горщики, великі, обплетені очеретом пляшки, металеві казанки, подібні до тих, що їх сьогодні вживають на прогулянках для варення на вогні. Але це ще не все. У Єгипті були бронзові і кам'яні сковорідки, які в нас часто з-польського неправильно називають пательнями. Але ложок у Єгипті не було.

Ложки почали виробляти з того часу, як однією із страв стала юшка (по-польському зупа, по-московському суп). Це сталося яких 300 років тому в Західній Європі. Тоді теж появились глибокі тарілки наперед в Італії, опісля поширилися серед інших народів. Тоді на обідніх столах з'явилась миска з покриткою для

юшки і ополоник. Мало тепер хто знає, що таке ополоник. Це глибока ложка, якою господиня наливає юшку в тарілку. У декого з нас прийнялась польська назва “хохля”.

Багато пізніше появились на столах виделки або виделка і виготовляли їх у різних формах, аж дійшли до теперішньої.



Деякі народи ще і тепер не вживають ложок і виделок. Як знаємо, що рідку страву п'ють із чашок, а все інше викладають на тарілки і їдять спеціальними дерев'яними палочками. Щоб не поминути найважливіших частин посуду, згадаймо ще велику, часто подовгасту, тарілку для подавання на стіл страви, яку називаємо полумиском, який теж перейшов продовж століть різні форми та різний матеріал, з якого його виробляли. Неменш важливою частиною посуду є маленькі різної форми і з різного матеріалу — вазочки на сіль і перець.

У нашому часі маємо модерний посуд із плястики. А коли зачнемо мешкати у плястикових хатах, тоді ще з іншого матеріалу, мабуть, буде і посуд.

О. П.



Український музичний фестиваль в Канаді



Український Музичний Фестиваль це установа, яку засновано в Канаді в 1970 році. Вона має завдання кожного року влаштовувати музичні конкурси, організувати й вести українську центральну бібліотеку та видавати музичні публікації.

Український Музичний Фестиваль поставив собі за ціль заохочувати українську молодь актив-

ною участю у конкурсах плекати та розвивати українську музичну культуру, заохочувати та підтримувати українських композиторів у їхній творчості включуванням їхніх творів у програму конкурсів і помагати розвитку української музики, підносячи її рівень.

У цьому році Український Музичний Фестиваль проголосив зголошення до конкурсу до 30-го листопада включно, а програма Фестивалю, який має відбутися 27 і 28 січня в Торонті, охоплює велику та широкую скалю із 23 відділів та 182 різних точок. У конкурсі можуть брати участь солісти фортепіану, скрипки, віолончелі та співу від наймолодших років, вокальні ансамблі, ансамблі бандуристів, хори, камерні ансамблі, церковні хори та композитори.

У точній програмі зацікавлені знайдуть усі дані як теж, що заподані до виконання твори виключно українських композиторів.

Між нашими читачами та взагалі пластуном є велика кількість добрих музик та зацікавлених музикою, про яких ми не раз пишемо та писали. Надіємося, отже, що Український Музичний Фестиваль знайде відгук серед наших читачів та широке заінтересування.

У всіх справах конкурсу треба писати на адресу: 209 Riverside Dr., Toronto 3, Ont., Canada.

Очолує його президія у складі: Марта Кравців-Барабаш, Іванна Кущета та Олена Борис. В оціночній комісії працюють: Любка Колеса, д-р Василь Витвицький і Марко Лепкий. Комісію для укладу програми Фестивалю у цьому році склали: Іван Ковалів, Марта Кравців-Барабаш, Тетяна Ткаченко, Валентина Родак і Харитя Голод.

ЩО НОВОГО В ПЛАСТІ? ДО ВЕРШИН

(Пласт в Англії відзначає 60-річчя)

Пластун завжди стояв на тому, щоб досягнути якнайвище. Де б він не був, де б не працював — у нього була все одна постанова: бути сумлінним, працьовитим для добра Українського Пласту та свого народу.



Делегація з Великобританії з Начальним Пластуном — пл. сен. Юрієм Старосольським на ЮМПЗ-1972.

У нас, в Англії, не раз Пластові робили інші наші громадяни кривду, мовляв, "Пласт це — інтернаціональна організація, яка не має нічого спільного з Україною. Отож, замість моральної чи матеріальної підтримки, пластуни чули часто лише наруги.

Але тепер саме у 60-річчя Українського Пласту прийшов час, що пластуни в Англії можуть справді гордитися своїми успіхами та досягненнями, які здобули у таких несприятливих умовах серед своїх та ще у чужому оточенні.

Саме минулого року пластуни в Англії пережили великий удар, втративши свою довголітню провідницю, улюблену пл. сен. д-р Анну Герасимович. Здавалося, що це зломить пластунів — але сталося саме інакше. Вони показали, що праця їхньої провідниці не пішла марно, а навпаки — збудила ще сильніше завзяття і бажання досягнути вершин. Доказом цього є цьогорічні табори, святкування 60-річчя Пласту Ювілейними Концертами в чотирьох осередках (Лондоні, Брандфорд, Ноттінгамі та Манчестері), які мали великий успіх та численних ентузіастичних слухачів, а передусім виступ пластового хору на телевізійній програмі.



ATV Network Production

6.45 Opportunity Knocks! ☆ HUGHIE GREEN

Hughie introduces another line-up of top acts new to television. Shooting for the stars tonight are last week's winner; an all-group of teenage toe-tappers from Glamorgan called The Olivettes, and a more than 30-strong team of young ladies who make up the Plast Ukrainian Girls' Choir.

But when it comes to talent, it's not always ladies first, as the men will be out to prove. They're represented by Socrates, an all-male vocal musical group from Cheshire, King and Earl, out to gain another title with comedy impressions, and the Blue Magnolia Orchestra.

PROGRAMME ASSOCIATE DORIS BARRY:

DESIGNER GORDON TOMS: ASSOCIATE

PRODUCER LEN MARTEN: DIRECTOR/

PRODUCER ROYSTON MAYOH

Thames Television Production

Цей пластовий хор під проводом пана Ярослава Бубняка як диригента дійшов до справді високого мистецького рівня і викликає своїм співом загальне захоплення. Доказом його популярності та мистецького рівня є те, що дістав він запрошення виступати на телевізійній програмі. Пластовий хор на телевізорі бачило і слухало 9.000.000 глядачів, а наші пластуни своїми піснями "На городі бурячок" та "Львів" здобули третє місце в компетиції із професійними співаками.

Хай це буде найкращим доказом, що українські пластуни в Англії не піддаються, а переборюють усі труднощі, щоб іти гордо та сміливо до вершин.

Ю. Марчак

Журналістична діяльність юнацтва

Закінчуємо 1972-гий рік і ще один рік нашої праці. Тут маємо на увазі працю молодих пластових журналістів, що і цього року як завжди писали багато та видавали ряд різних газеток, журналів, одноднівок тощо.

І ось призбиралося їх декілька на редакційному столі "Юнака", які б ми хотіли відмітити та принаймні коротко обговорити. Робимо це не лише, щоб зареєструвати їх, але також, щоб подати деякі зауваги, що можуть допомогти нашим молодим друзям у дальшій їхній журналістичній праці.

Знаємо, що юнацьких видань багато більше, але не всі вони дійшли до Редакції "Юнака".

"Дружба" — газетка з нагоди 5-річчя 44-го Курен УПУ-ок Оксани Джиджори в Нью-арку, видана в травні ц. р. — це найбільше

амбітний пластовий журнал, який досі появився. Він має аж 102 сторінки циклоstile-вого друку, з історією куреня, життєписом його патронки, світлиною усіх членів куреня, численними рисунками та оголошеннями.

"Дружба" ділиться на поодинокі підвідділи, з яких, либонь, найцікавіший є п. н. "Що пластуни думають". Одним із головних редакторів є пл. розв. Христя Коленська, другим пл. розв. Зірка Стебельська. Христя вже не раз містила свої вірші на сторінках "Юнака", а останньо деб'ютувала у "Сучасності" — одному із найповажніших літературно-мистецьких місячників. "Дружба" — це ще один доказ її зацікавлення літературою і журналістикою. Все ж головній редакції й усім співробітницям в редколегії радимо на майбутнє не давати аж так багато матеріалу в одному числі. Краще мати декілька сторінок менше в газетці, а дбайливіше підібрати зміст. Наприклад — зрезигнувати з передруків. Молоді редактори хіба знають, що їхні друзі й подруги не надто радо тепер читають поважні статті, а, здається, ця газетка була призначена в першу чергу для юнацтва?



Ілюстрація журналу "Далекі Обрії" гуртка юначок-самітниць у США.

"Далекі Обрії" — газетка гуртка юначок-самітниць у США, які діють під проводом пл.

сен. Л. Зелик. Газетку зредагувала пл. вірл. Оленка Ганушевська, а співпрацювали усі 14 юначок-самітниць. Газетка має дуже різноманітний, до того цікавий зміст, подає багато із переживань і подорожних вражень наших самітниць, є також сміховинки і добрі загадки. Багато ілюстрацій. Уявляємо скільки листування і зусиль вимагало видання цієї газетки, коли взяти до уваги, що співробітниця розкинене по цілій Північній Америці. Надіємося, що вони будуть це діло продовжувати.

“Проблиски” — журнал Курсів Українознавства ім. Г. Сковороди в Торонто. ч. 10. випущене під редакцією пл. розв. Дарки Шараневич. Поміж членами редколегії і авторами майже самі відомі імена пластунів, багато пластової тематики. Газетка помітна особливо доброю мовою, зате технічно могла б бути краща — деякі сторінки важко відчитати. Відзначається дуже приємними не заважкими ілюстраціями, яких авторів, на жаль, не подано.



Ілюстрація до журналу “Проблиски”, що його видають Курси Українознавства ім. Григорія Сковороди, Торонто, Канада.

“Веде нас дух Мазепи” — знову нове число газетки 3-го Куреня УПУ-ів ім. І. Мазепи у Нью Йорку, вдруге під редакцією пл. розв.

Юрія Яримовича, який зумів здобути до газетки дописи Начального Пластуна, Юрія Старосольського і Юрія Стефаніка — сина письменника Василя Стефаніка. Ці два дописи, як інші пера юнаків із 3-го куреня роблять число особливо цікавим та вартісним. Газетка невеличка об’ємом, але дуже дбайливо надрукована та зредагована.

“Свято Весни” — одноднівка Свята Весни на “Вовчій Тропі” 1972 р. в США під редакцією ст. пл. Уляни Близняк і ст. пл. Тараса Ліщинського та Романа Кизика. Число має дуже різноманітний зміст та рівень. Вдаряє скільки добрих та цікавих ілюстрацій Тараса Ліщинського. Про саме Свято Весни однак не можна з цієї однодівки майже нічого дізнатися і тому насувається питання, яка ціль такої газетки?

“Молоде перо” — одноднівка видана з нагоди 5-го конкурсу на дописи до “Юнака” у Пл. Станиці Нью Йорк. В ній поміщені усі дописи, що наспіли на цей конкурс, як теж перелік досі відбух конкурсів та їх учасників. Видано дбайливо з ілюстраціями юнаків станиці, а це П. Чарського, О. Кузишина та А. Січинського. Добре, що корисну акцію конкурсів зафіксовано друком. Це повинно знайти відгук у багатьох інших станицях.

“Водоносець” — газетка “Школи Булавних” в 1972 р. під редакцією пл. вірл. Ксені Одежинської. Як звичайно, різноманітна змістом та виконана вповні учасницями “Школи Булавних”. Цим разом збагачена сторінкою розмальованою відомим наших малярем і карикатуристом ЕКом. Зміст і виконання підкреслюють виїмково тяжкі у цьому році умовини таборування учасниць та їхній добрий гумор і пластову зарадність.

Майже усі без виїмки вичислені повище газетки не подають числа сторінок, що є технічним недотягненням, якого треба вистерігатися. Зате з приємністю реєструємо, що усюди подано дбайливо дату, тираж і склад редколегії на видному місці, що багато допоможе нашим збирачам чи Пластовому Музеєві. Ми певні, що усі редактори туди свої газетки вислали?

ОК

*Літо втікає від мене
на крилах диких гусей,
Жаль павутинням снується
у вирій клизе,
терпка туга
осінню пахне.*

27. 8. 1972

А може б так щось нового на базар?..

Кожного року у передріздвяному часі усі наші юначки метушаться, дискутують, придумують, що їм приготувати на різдвний базар. Ідуть розмови на сходинках, телефоні, у школі; вони звичайно кінчаються знеохоченим: "То я хіба вишию закладки до книжки" — "а я попрошу маму спекти щось солодкого"...

І так на базарі в домі, який відвідують батьки, знайомі, чи навіть друзі, бачимо рік річно до зупинення все такі самі речі, бо не було охоти чи часу подумати над чимось новим і оригінальним. А грошей також не багато приносить такий базар, коли немає на ньому нічого цікавого. А це ж такий рідкісний тепер, справжній пластовий заробіток; потрібний для Ваших куренів чи щоб, може, цим разом допомогти далі виходити пластовим журналам, які тепер так потребують нашої допомоги.

Тому ми попросили відому зі своєї кмітливості щодо ручних робіт подругу, яку кличемо Кіцею, щоб подала Вам, Дорогі Юначки, декілька нових ідей, які можна використати навіть беручись до роботи в останніх днях перед базаром.

Прикраси на ялинку

1. Модерні іграшки з пластики

До цього потрібні звичайні скляночки з пластики, прозорі або кольорові, шматок рівного картону (не грубого), "бляха" на тістечка, алюмінієвий папір, короткий кусок гальванізованого дроту ч. 22, цвях середньої грубості, груба нитка або тоненький шнурок до завішування прикрас.

Покласти скляночку дном догори та зарисувати кільце. Витяти його трішки більшим як нарисовано і поділити на 4 рівні частини, зазначаючи їх олівцем. Частини картону поставити на скляночку. Загріти дрот і пробити 4 дірочки 1/4 інча нижче краю скляночки, уживаючи витятий картон на відр. Загріти піч до 250 ступенів. Поставити на бляху покриту алюмінієвим папером рівночасно 4 скляночки з дірками. Дати до печі на 4-5 хвилин. Витягнути й остудити. Загріти цвях (можна ужити залізний патичок на "шішкебаб"), зробити ним дірку в кожній оригінальній прикрасі, що створилася з пластикової склянки і перетягнути нитку або шнурок, щоб можна було зішати

2. Сніжинки

Уживаючи компас і лінійку, вирисувати на папері проекти сніжинок. Купити в крамниці т. зв. "епоксидні путі" і слідкуючи за приписом на гачці, зробити кульочку величиною малого гроша (американських п'ять центів). Взяти половину кульки, зробити з неї меншу кульку, трішки приплюскати і в неї встромлювати шпильки різної величини. Прикрити другою частиною

кульки і добре притиснути. Прикрасити ще шпильками надаючи гарного вигляду "сніжинці", почекати аж застигне. Тоді на шпильки понастромлювати коралики, "перелки" довподоби, приліплюючи їх на кінцеві чи на менші посередині прозорим цементом. Як все застигне, посмакувати прозорим цементом середину кульки посипати блискучим (т. зв. "глітер") порошком.



3. Пташки, рибки і метелики з алюмінієвої посудини.

Призбирати алюмінієвих посудин, які вживаються до печення і уживаючи "рулер" викраувати відповідні форми на зв'язку. Скласти разом, уживаючи спиначу. Можна помалювати відповідними барвами. Зробити з міцної нитки вішак, перетягнувши нитку голкою у відповідному місці на іграшці.

Малі подарунки

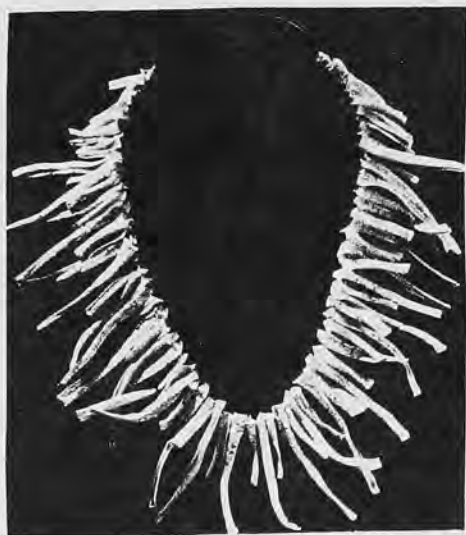
1. Пляшки або слоїки покриті шнуром.

Порожні пляшки оригінальні формою, чи скляні слоїки, які можна дістати різної величини за малі

гроші, прикрашені відповідно можуть бути дуже гарним подарунком.



Поставити пляшку чи слоїк на грубому картоні, на який покласти восковий папір так, щоб ми могли вільно обертати не рухаючи пляшки чи слоїка. Починаючи з дна, посмакувати його "Acrylic medium"*) і притиснути до цього кінець м'якого, відповідної грубості, шнура. Обкручувати шнур рівенько на дні, помагаючи собі шпилькою, чи зубочисткою, а коли дно покрито, перейти на боки пляшки-слоїка. Коли ціла поверхня покрита рівенько шнуром, посмакувати його "акрилік мідіум" декілька разів (4-5 разів). Опісля можна ще помалювати фарбою на довільну краску або зробити пляшку "античною", уживаючи на покриття шнура плин, що ним звичайно покривають меблі, коли хочуть їх мати на подоби античних.



2. Брошки, нашійники із городини.

Цей найновіший винахід вимагає лише гострого ножа, висушеної городини і багато фантазії. Найкраще надаються: морква, петрушка, пастернак, солодка бараболя, біла бараболя і авокадо. Приготувати треба городину ось так: вичистити докладно, витинаючи усі чорні місця. Тоді пократити у 3/8 до 1/2 інча грубі шматочки. Витинати зори найкраще формочками на тістечка або дуже гострим кухонним ножом. Згодом

добре висушити городину, розложивши її на алюмінієвому папері. Можна розложити близько якогонебудь теплого місця і конче часто обертати. Сушіння триває 3-5 днів. Зовсім сухі шматки вичистити докладно скляним папером ("сендпейпер") середньої грубини, а потім тоненьким. Часто стирати порошок, який твориться та вважати, щоб папір був завжди сухий. Щоб городина мала лискуватий вигляд, треба її покрити прозорим лякером до нігтів або т. зв. "шелляком". Після висушення можна вже робити, що забажається. Ось погляньте як виглядає "нашійник" із моркви, пастернаку або брошка із солодкої бараболі та петрушки. Розуміється при брошках треба вживати також білого клею, а до причіплення шпильки на брошку т. зв. "епокси".

3. Взорі на пташку і тваринки

Якщо маєте час і вмiєте трішки шити, легко дістати готові форми наприклад на пташку, яка тримає ножиці, метер і шпильки (Simplicity Patterns — Crafts no. 5233) або на торбинки, щоб ховати дитячі піжами у формі звіряток (Simplicity Patterns — Crafts no. 9740). Як ось бачите, вибір нових речей на базар великий — скористайтеся!

Подруга Оля

ЩО ЧИТАТИ?

Роман про Сковороду

Григорій Савич Сковорода (3. 12. 1722 — 9. 11. 1794), відомий український філософ, що прибрив за своє життєве гасло "пізнати себе самого", поет і педагог. Сам він учився десять років у Київській академії і кілька років в Угорщині та Австрії.

Життя цієї постаті, 250-річчя народження якої ми цього року святкуємо, описує нам Василь Шевчук у своєму новому романі "Предтеча". Г. Сковорода вертається з далекої подорожі з Угорщини. Його запрошено до Переяславського колегіуму викладати поетику. Але незабаром єпископові стали недовподобити модерні погляди Сковороди, який у своїй церковно-забороненій "Поетиці" вимагав, щоб не тільки повторювати вірші греків та римлян, а таксамо творити власну поезію своєю мовою. Це створило рух поміж учнями, які підбадьорені Сковородою вимагали, щоб усі виклади велися українською, а не церковнослов'янською мовою. Сковороду вигнали з колегіуму, і він пішов у мандри, усе шукаючи істин. Але всюди він зустрічався з неправдою, кривдою,

*) Acrylic medium, Acrylic paints by M. Grumbacher, Inc.

кріпацтвом і підупадком козацтва, що його найбільше боліло, бо сам він був козацького роду. Дуже його разило лицемірство духовенства, яке вдавало із себе святих, а насправді дбало про матеріяльний бік життя і витягало бідному народові гроші з кишень. Із цієї причини він і боровся ціле своє життя проти того, щоб його постригли в ченці. Авторіві дуже добре вдається схарактеризувати ситуацію підупадку гетьманщини. Кожен, хто досягнув трохи освіти, прагнув до Петербургу, щоб зробити там добру кар'єру та віддати свої сили російській імперії.



Ілюстрація до роману Василя Шевчука "Григорій Сковорода", художник — А. П. Кравич.

Так і найкращий друг Сковороди, Михайло Ковалинський, його учень із Харківського колегіуму, де він учив кілька років, їде до Петербургу, а після повернення, не зважаючи на демократичні погляди, панує над цілим селом кріпаків. Надія Сковороди, що Ковалинський стане його послідовником тим самим не здійснилася. З боєм він стверджує, що Ковалинський після повороту з Петербурга уже не може відірватися від свого панського мислення. Після зруйнування Січі царицею Катериною Сковорода ще блукає по краю, але вже менше, бо здоров'я йому цього вже не дозволяє. В останніх роках життя пише він свої основні твори і живе у постійній надії, що прийде визволитель, який знову заведе лад на Україні. Сковорода прожив життя вірний своїм засадам, його не заманила ні кар'єра високого духовного сану, ні сіті вузького особистого щастя власної родини, ні кар'єра музики при царському дворі, і він умирає, наказуючи написати на гробнім камені: "Світ ловив мене, але не спіймав".

Цей твір уможливило нам у доступний спосіб познайомитися з однією з найцікавіших постатей 18-го ст., з першим українським мандрівним філософом, у системі якого знаходяться зв'язки з європейськими філософами його доби. Сковорода, наскрізь оригінальна, неповторна постать, він любив свій край, прагнув віддати все своє життя Українському народові.

Василь Шевчук: "Предтеча", Київ, 1972, Видавництво "Дніпро".

Марко Горбач, Франкфурт над М.



ЯК НАШІ ЮНАЧКИ СВЯТКУЮТЬ ГРАДУАЦІЮ?

В останньому числі "Юнака" ми подавали, що пластові гості зібрані на градуаційній гостині у юначки Лесі Бекерської з Ютіки, США, склали 20 дол. на пресфонд "Юнака". Але напевно нашим читачам цікаво знати, як саме ця градуаційна гостина перейшла і чим вона була інакшою від звичайних.

Здається найбільше різнилася вона від соток таких літніх святкувань нашої молоді тим, що була вона наскрізь пластовою. Не лише гостями на бажання градуантки Лесі були самі пластуні з Ютіки та їхні батьки — але глибоко зворушливим було зрозуміння батьків подружки Лесі для її відношення до пластової організації. Як інакше можна прийняти це, що Леся одержала на цей великий день у її молодому житті — закінчення середньої школи — не авто чи інший вибагливий, дорогий дарунок — але ручно вироблену на дереві пластову відзначку. Це і сказав її батько передаючи відзнаку з бажанням, щоб вона залишилася у Лесі аж на ціле її даліше життя.

Цей такий повний значення подарунок саме від батьків, викликав не лише у Лесі, але й у багатьох присутніх сльози на очах, і ми певні, що Леся буде цю пластову відзначку особливо зберігати та шанувати. Дай Боже, щоб у дальшому своєму житті Леся залишилася такою зразковою і щирою пластункою як була досі та якою знаємо її із дописів до "Юнака" та із пластових таборів.

А батькам Лесі дякуємо за цей вияв правдивого розуміння — чим є для української молоді наш Пласт!

Марки ювілейної міжкrajової пластової зустрічі-1972



З нагоди Ювілейної Міжкrajової Пластової Зустрічі на "Вовчий Тропі", Пластове Філателістичне Бюро при Головній Пластовій Булаві видало, при допомозі Організаційної Комісії ЮМПЗ, нову серію пластових марок. Появилися 2 випуски марок: "Курені Уладу Пластового Сеньйорату й Улару Старших Пластунів", як також марки "50-річчя Пласту на Закарпатті". Виключно для вжитку на ЮМПЗ були видрукувані коверти та листівки із відзнакою Зустрічі.

Марки "Курені УПС і УСП" проектував ст. пл. скоб Юрій Ігор Павлічко.

Тло до марок-проекту і виконання — мистчині п. Ярослави Стеців. Зразок тла — це делікатна сітка скитського мотиву.

Деякі поодинокі відзнаки рисував пл. сен. Мірко Пиришенко — "Гарпун" і ст. пл. Христя Шутер.

Мистецьке оформлення і друк проф. Зенона Елієва (Рочестер).

Серія марок є друкована в аркушах 10 x 6 1/4 інча. Кожний аркуш має 32 різних марок. Марки зображують відзнаки всіх Пластових Куренів УПС і УСП у дійсних барвах. На сірому тлі скитських мотивів уміщені курінні відзнаки. В горішньому лівому куті є Пластовий Герб, посередині слова — "Пластова Пошта", а в правому горішньому куті номінал "10". Усі наддруки також сірі. Марки — відзнаки укла-

дені за датами заснування Куренів. Спершу є Курені УПС, тоді УСП.

Дивлячись зліва направо: **1-ий ряд:** 1-ий Курінь ім. Тисовського; Ті, що греблі рвуть; Лісові Чорти, Характерники, Червона Калина, Закарпатці, 7-ий Курінь ім. А. Войнаровського, Орликівці; **2-ий ряд:** Чорноморці, Дубова Кора, Бурлаки, Перші Стежі, Чота Крилатих, Хрестоносці, Буреверхи, Брати Моуглі; **3-ій ряд:** Хмельниченки, Сіроманці, Чортополохи, Верховинки, Княгині, Спартанки, Чорноморські Хвильки, Побратими; **4-ий ряд:** Вовкулаки, Шостокрилі, Лісові Мавки, Степові Відьми, Обрії, Перелетні Птиці, Сторожі Рідного Вогнища і Нові Обрії.

Марки друковані офсетом на гумованому папері. Було 5 друкарських плит.

Марки зубковані й незубковані. Перфорації — дірками, 16 на інч.

Інформації про інші матеріали з ЮМПЗ будуть подані у наступних статтях.

Марки "Курені УПС і УСП" та "50-річчя Пласту на Закарпатті" (1.50 дол. аркуш — зубкований, а 2.00 дол. аркуш незубкований) можна набуті у голови ПФБ. Адреса:

George I. Pawliczko

217 St. Stanislaus St.

Rochester, N. Y. 14621

Ст. пл. скоб Юрій Ігор Павлічко



Після XX-ої Олімпіади



Орієнтаційні знаки, що їх уживали на XX Олімпіаді в Мюнхені, 1972 р.

Здається ніоднієї із останніх Олімпіад не обговорювали так живо, не викликували вони стільки суперечних думок, поглядів чи навіть обурення, як ця двадцята з черги, що відбувалася в першій половині місяця вересня у Мюнхені.

Сьогодні ми вже трохи призабули, як стряса цілим світом вістка про пірвання і загибель жидівських змагунів, прибідила у нашій пам'яті постать відомого американського спортсмена Джіммі Раєна, лежачого на біжні і затиш відгомін радості американської дружини кошиківки, що в три мінuti пізніше перемінився у мовчазне збентеження після проголошення незрозумілої перемоги советських супротивників.

Напевно багато, дуже багато із наших читачів слідкувало, як і ми, за усіма цими подіями на телевізорі чи в пресі і напевно вони, як і ми, застановлялися над цим чи справді на цій Олімпіаді панував всесильно принцип чесної гри, чи в ній змагалися лише спортсменів чи може політичні сили...

Як це діється, що ніхто не хоче бачити, якими "аматорами" є члени кожної советської спортової репрезентації? Чому дозволяється, щоб усі спортсменів із СССР, незалежно від національності, добували передові місця для свого "старшого брата", — а не для своєї батьківщини? Чому судді із бльоку східних європейських держав точували найвище своїх змагунів, а найнижче американців?

Коли підсумувати усі ці прикрі і незрозумілі факти, що заіснували в Мюнхені, стає

ясним, що саме ці змагання були дуже далеко віддалені від первісної ідеї новітніх Олімпійських Ігор з-перед 75-ти років.

Як буде за чотири роки на XXI-й Олімпіаді — важко сьогодні передбачити. Може буде краще, може ми-українці будемо брати в ній участь як українці, а не під червоним чи іншим прапором.

Наразі нам нічого не залишається як протестувати проти існуючого стану. Тому цим разом, як і попередньо в Італії чи Мексиці; працювала Українська Олімпійська Служба, яка вела відповідну пропагандивну працю серед чужинців: спортсменів і туристів-глядачів.

Що ця праця в Мюнхені, в яку включилася група наших студентів з Європи та Америки, між якими не бракувало пластунів, мала справжній успіх — найкраще говорили відгукки в пресі й на телевізорі, як ось цікавий коментар у відомому культурному тижневику "Нью Йоркер" із 23-го вересня чи коментарі відомого спортового репортера з станції "АВС" Кріса Шенкеля, який завважував, що українці не люблять, коли їх ідентифікувати з росіянами.

Завдяки теж праці Українського Олімпійського Інформативного Бюро "Смолоскип" тепер можемо подати на закінчення наших післяолімпійських вражень список українців, що входили в склад Олімпійської дружини СССР та які вони здобули місця. А такого зіставлення наші читачі напевно не найшли в ніякій іншій пресі.

УКРАЇНСЬКІ ПЕРЕМОЖЦІ ХХ-ОЇ ОЛІМПІАДИ

На ХХ-их Олімпійських Іграх в Мюнхені українські спортсмени, які входили в склад Олімпійської команди СРСР, здобули такі перемоги:

Золоті медалі

1. Олександр Медвідь, боротьба.
2. Валерій Борсов, біг на 100 м. (10.14).
3. Віктор Клименко, гімнастика.
4. Яків Залізняк, стрільба.
5. Валерій Борсов, біг на 200 м. (20.00).
6. Анатолій Бондарчук, молот (75.50 м.).
7. Микола Авілов, десятизмаг (8454 пт.).
8. Віталій Дирдира і Валентин Манкін, веслування.
9. Олександр Шапаренко, каяк (3:48,06).
10. Юлія Рябчинська, каяк, одиночка (2:03,17).
11. Катерина Куришко, каяк, двійка (1:53,50).
12. Володимир Семенець і Ігор Целовальников, вело.
13. Фаїна Мельник, мет диском (66.62 м.).

Срібні медалі

1. Володимир Голубничий, 20 км. ходьба (1:26:55,2).
2. Борис Онищенко, модерний п'ятизмаг (5335).
3. Віктор Клименко, гімнастика.
4. Євген Аржанов, біг на 800 м. (1:45,9).
5. Борис Мельник, стрільба.
6. Леонід Литвиненко, десятизмаг (8035).
7. Валерій Борсов, співучасник бігу на 4x400 м.

Бронзові медалі

1. Павло Леднєв, модерний п'ятизмаг (5328).
2. Анатолій Новиков, боротьба.

Четверті місця

1. Віктор Клименко, гімнастика.
2. Отто Варч, 50 км. ходьба (5:01:35,40).

П'яті місця

1. Микола Смага, ходьба на 20 км. (1:28:16,6).
2. Василь Юрченко, канадська одиночка (4:14,43).

Шості місця

1. Віктор Клименко, гімнастика.

Сьомі або восьмі місця

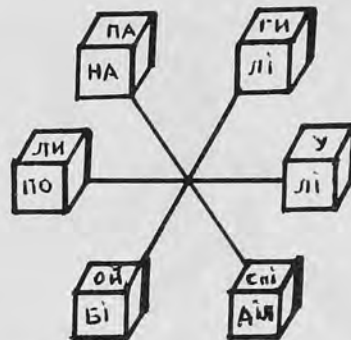
1. Володимир Пантелей, 1500 м.
3. Алла Пєвнова, стріляння з лука.
2. Віктор Сидорук, стріляння з лука.
4. Рустам Ахметов, скок у висоту.



ЗАГАДКИ

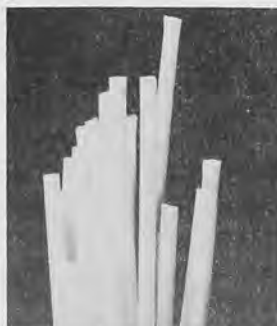
ПОМІРКУЙТЕ

Як скласти ці кубики, щоб можна було прочитати шість перших слів відомої стрілецької пісні з пластового співаника?



Чи пізнасте, що ці світлинки представляють?

1. Одна із знімок місяця
Цитрина
2. Голова гадюки
Коріння, що має назву "гвоздик" (вживається до печива)
3. Макарон
Соломки до пиття
4. Кукірудза
Округлі плесканки сирів поставлені одні на одних



ХРОНІКА

У гостині в Амишів

“Писаний Камінь” — це чудова пластова оселя, розташована в північно-східній частині стејту Огайо, у США. Тут у деяких околицях живуть групами люди, що належать до секти амишів. Напевно всі, що приїжджають на “Писаний Камінь” хоч раз їх бачили..

Амиші — це дуже цікаві люди. Їх спосіб життя є зовсім інакший від нашого тому, що вони не знають ніяких модерних технічних винаходів як от — електрика, авта, радіо і т.п. Вони живуть у природі, займаються рільництвом, плекають свої скромні господарства та дбають про худобу. Релігія грає велику роль у їхньому житті, але вони дуже дотримуються своїх принципів та моральних законів, яких підставою є Біблія.

Хоча вони так сильно відрізняються своїми віруваннями та способом життя від теперішнього світу та не хочуть до нього пристосуватися (не приймаючи зовнішніх змін та відкидаючи вигоди) — вони все ж таки є дуже гуманні та нормальні люди.

Юначки з табору “Промені приятельства”, який відбувся на “Писаному Каміні” влітку 1972 року, можуть це потвердити, бо цілий наш табір гостив у родині амишів та провів з ними цілий — цікавий день.

Щоб зайти до амишів, ми musiли мандрувати понад дві милі, частину залізничними рейками, які лежать за межами оселі. Польова доріжка завела нас до господарства Міллерів, що положе на межі полів кукурудзи і пшениці. Ми прийшли не з порожніми руками, а з українським борщем та піріжками. Біля хати на нас почали гавкати два великі пси, але вийшла господиня і привітала нас теплим усміхом та заспокоїла псів. Нам важко було повірити, що ця молода, вітальна жінка це мати 13-тх дітей!

Під час нашої гостини у Міллерів ми мали нагоду бачити різно-



Родина Амишів у типічному візочку, запряженому конем.

родні щоденні господарські заняття, які амиші виконували без огляду на те, що приймали нас як гостей.

Спершу ми пішли до стодоли і бачили, як хлопець руками доїв корову. Господиня та її бородатий чоловік пояснили нам, що корова дуже вражливе створіння, яке відчуває присутність чужих людей. Тому корова дала мало молока, коли ми всі стояли довкруги і їй приглядалися. Потім ми оглядали інші домашні тварини. У господарстві Міллерів є свині, гуси, качки, кури і, розуміється, коні. Та ж єдиний спосіб дозволеної транспортування в амишів це їзда кінями або ходження пішки. Коні також тягнуть плуг для орання землі. В них росте кукурудза, пшениця та різні городина, як також мають вони овочеві сади. Крім цього всього пан Міллер займається виробом цукру з кленового дерева.

Дбати за таке велике господарство вимагає дуже багато важкої праці, а в амишів це особливо важко тому, що вони зовсім не вживають модерних устаткувань. Це торкається не лише усіх голегш при великих роботах, але при таких, які нам завдають дуже мало

труду і про які ми мало думаємо, бо їх виконують за нас машини.

Спершу ми лише цікаво приглядалися до всіх зайнять, але коли прийшов час приготувати обід, тоді ми приступили до цього та дійсно вжилися в життя наших господарів.

Пан Міллер разом із синами відрубав вісім курам голови, а нас просив їх обскувати, устроїти в киплячу воду та допомогти господині їх вичистити. Вода, яку ми брали з криниці біля хати, була незвичайно чиста та добра без ніяких хемічних домішок. Хоча з курок лялася кров і вони все ще теплі дрижали як живі, ніхто з нас не зомлів, так як ми передбачували. Скінчивши цю роботу ми з подивом приглядалися пані Міллер, як хутко та вправно вона розрізувала кожну курку чистила її та пояснювала нам завдання кожної частини. При цьому ми навчилися більше як у класі біології. Коли ця незвичайна для нас робота була скінчена і кури були готові до смаження, ми розійшлися до господарств або помагали в кухні.

На дворі під деревами застелено довгий стіл і, як усе було готове, всі зібралися, а ми заспівали

наш "Отче наш". Співаючи цю молитву українською мовою для амишів, які стояли тихо під великим деревом зі схиленими головами, ми відчули, що хоча між нами є великі різниці, ми всі є люди і можемо себе зрозуміти, коли справді стараємося.

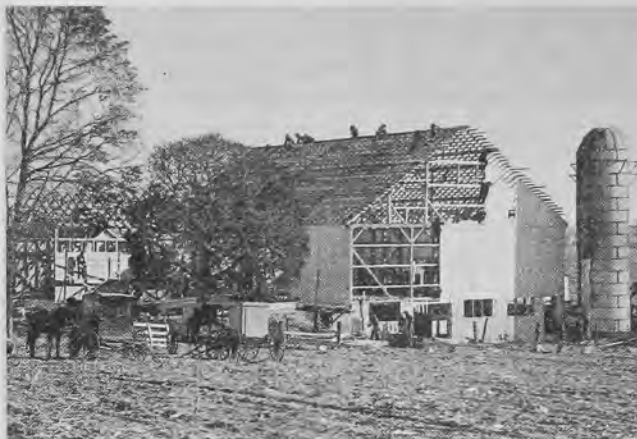
Обід був частинно приготований господинею, а частину до нього ми дали своїми питомими українськими стравами. Усе, що подавала наша господиня, було її власного виробу або з їхнього поля і вона переконувала, що така їжа куди здоровіша, як та, яку купується у крамницях.

По обіді ми чергувались у митті посуду, а інші відпочивали, навіть два хлопці старші, які до полудня безперервно працювали на відкритому полі.

Пізніше амиські дівчата показали нам, як вони печуть тістечка, що дало нам змогу краще з ними заізнатися. Природня, домашня атмосфера швидко нас з'єднала, і ми чулися свободні, зокрема у присутності пані Міллер. Вона така природня та безпретенсійна, але також мудра — не так багато з науки як із життєвого досвіду.

Печення в амишівській кухні не дуже різниться від печення в модерній кухні. Я зауважила, що багато приладів, які ми маємо у своїх кухнях, зовсім не є потрібні.

Амиші живуть просто, їм не потрібно стільки матеріальних дрібничок як нам, багато працюють, але є вдоволені. Вони спокійні та лагідні здається тому, що у своєму щоденному житті мають такий близький контакт із землею та із силами природи. Це дає можливість глибоко оцінити наш світ та



Амиші ставлять стодолу характеричну для їхнього господарства.



Критий візок Амишів на тлі заходу сонця.

затримати скромність. Вони у своєму оточенні знаходять задоволення і життєву певність — ті прості, але конечні елементи життя, яких багатьом людям сьогодні бракує.

Нам було жаль відходити від Міллерів — за цей один день життя серед них ми мали нагоду побачити і відчути спокій, простоту й чар життя амишів. Ми подяку-

вали господині щиро за те, що вона та її родина поділилися з нами своїм життям та посвятили нам стільки часу.

Попрощавшись ми вирушили польовою доріжкою в дорогу до нашого табору, повертаючись поволі знову у 20-те сторіччя.

Пл. уч. Люба Гавур
Табір "Промені приятельства"
1972 р.

Ю. С.

БУДНІ "СТЕЖОК КУЛЬТУРИ"

*Встають рано, які ті кури
Ледве гас є на фризурі
Якщо теже вода з рури
І готові йти на тури
Та на інші аватнури.
Оглядають храми, мури
Імператорські фігури —
І крамниці та ЕУР-и.
А від УКУ професури
Слова Божої натури*

*Права і архітектури
І музигної культури.
А як ніг зійде на мури
То кінгаться їх тортури,
Повертають до клявзури,
Поспівають без бандури,
Порозгісують фризурі,
І на банти йдуть як кури.
Тож кінгу ці «калямбури»,
Хай живуть «Стежки Культури».*

СПИСОК ДАРУНКОВИХ ПЕРЕДПЛАТ

від 1 червня до 15 листопада ц. р.

1. Ст. пл. Тарас і пл. юн. Віра і Тереня Ількові, Едмонтон, Канада, 7 дарункових передплат для неможливих юнаків і юначок в Канаді.

2. Н. Н., Торонто, для юнака в Кренфордді, США, за два роки.

3. Інж. Микола Строкон, Сідней, Австралія, для юнака в Манчестері, Англія.

4. Володимир Березовський, Торонто, для неможливого юнака в Ст. Кетерінс, Канада.

5. Пл. сен. Марія Павлишин, Торонто, для юнака в Торонті

6. Таня Бернарська, Торонто, для юначки в Монреалі, Канада.

7. З фонду св. п. Ольги Цюк, що його створили чоловік Покійної, інж. Ярослав і її син, ст. пл. Олег Цюки, Філадельфія, США, для Рідної Школи у Відні, Австрія, за 5 примірників (5 рокових передплат).

8. Пл. юн. Марко Луцький, Вудсайд, США, для юнака в Югославії (вшосте).

9. Ст. пл. Борис Сірський, Ватерлю, Канада, для юначки в Австралії.

10. Пластова Станиця у Вінніпегу, Канада, для 2-ох юнаків в Аргентині.

11. 15-ий Курінь УПЮ-ів ім. І. Чмоли, Торонто, 10 дарункових передплат для неможливих пластунів в Аргентині за неприйнятий подарунок — \$50.00 — від панства Миколи і Віри Бручковських із Су Сент Марі.

12. Микола і Віра Бручковські, Су Сент Марі, Канада, для вшанування пам'яті їх передчасно померлого сина, пл. юн. Ореста, 10 дарункових передплат для неможливих пластунів в Аргентині.

13. Пл. сен. Дарія Даревич, Франція, для юначок у Франції.

Разом 43 нові дарункові передплати.

Останнє наше звітлення про дарункові передплати було поміщене в "Юнаку" за червень-липень ц. р. (ч. 6-7). Разом з попередньо проголошеними досі зголошено 698 дарункових передплат. За ці передплати ми посилали досі наш журнал "Юнак" зразковим, але неможливим юнакам і юначкам, головним чином з європейських і південно-американських країн, які бажають регулярно одержувати і читати "Юнака", але самі, на жаль, не спроможні заплатити за нього передплату.

Хто черговий вишле дальші дарункові передплати?

наша поштіа

● Висилаючи передплату за "Юнака" хочу зазначити, що цей журнал дуже інтересний та дуже потрібний для пластового юнацтва. — Скоб! — Пл. юн. Лев Місюрак, Чикаго, США.

ВШАНУВАЛИ ПОМЕРЛОГО СИНА І ДРУГА!

Щоб віддячитися членам 15-ого Куреня УПЮ-ів ім. Івана Чмоли в Торонті за їхню участь у похоронах передчасно померлого їхнього пластового друга, члена згаданого куреня, пл. юн. ОРЕСТА БРУЧКОВСЬКОГО, із Су Сент Марі, Онт., Канада, батьки померлого друга Ореста, Віра і Микола Бручковські, подарували до курінної каси \$50.00, а провід згаданого куреня передав цю суму до Адміністрації "Юнака" на фонд дарункових передплат "Юнака" для неможливих пластунів з-поза терену Північної Америки, що самі неспроможні заплатити передплату за свій журнал "Юнак".

Довідавшись про таке гарне "пластове добре діло" членів 15-ого Куреня, до якого належав також покійний пл. юн. Орест Бручковський, його батьки — Віра і Микола Бручковські також і від себе подарували \$50.00 на фонд дарункових передплат "Юнака", щоб цим своїм "добрим ділом" вшанувати пам'ять свого найдорожчого, передчасно умерлого сина, пл. юн. Ореста Бручковського.

Жертводавцям щиро дякуємо за їхні пожертви, а покійному Другові, пл. юн. Орестові Бручковському, хай буде назавжди добра і вічна пам'ять у серцях нас усіх, що його знали і любили.

АДМІНІСТРАЦІЯ "ЮНАКА"

ПЛАСТОВА КРЕДИТИВКА в Торонті

на корисних умовах

● дає ПОЗИКИ

та

● приймає ОЩАДНОСТІ.

● Пластова Кредитівка міститься у Пластовому Домі в Торонті.

● Урядові години:

вівторок і п'ятниця 7-9 вечора,
субота 2-4 по пол.

Plast (Toronto) Credit Union Ltd.,
2199 Bloor St. West, Toronto 9, Ont.

ВЕСЕЛКА

144 Друга Євгену в Нью-Йорку
(в Пластовому Домі)
Tel.: ORegon 4-9576/79/98

відкрита щодня від вчасного ранку до пізньої ночі.

☛ Зимні і теплі перекуски, сніданки, полуденки ☛ содові води

☛ морозиво ☛ солодощі — теж вибагливі, імпортовані

☛ шкільні і канц. приладдя ☛ українські і чужомовні часописи.

«Веселка» є улюбленим місцем зустрічей нашої молоді!



ДАТКИ НА ПРЕСФОНД "ЮНАКА"

що вплинули до 10-ого листопада ц. р.

КАНАДА:

● Курінний провід 4-ого Куреня УПЮ-ок ім. Лесі Українки в Торонті передав на пресфонд "Юнака" половину свого заробітку із вступів від своїх гостей на курінне "свято книжки", що відбулося з великим успіхом у неділю, 15 жовтня ц. р., в залі Святомиколаївської Школи в Торонті (другу половину цього заробітку передав курінний провід на пресфонд "Готуйсь") 39.40

● Гурток "КЕДРИНА" з 12-ого Куреня УП-Ю-ок ім. Олени Теліги в Торонті передав з нагоди звільнення членок свого гуртка з УПЮ-ок на пресфонд "Юнака" всю готівку гурткової каси в сумі 39.05

Адвокат Ярослав Вотюк з Торонта	20.00
Ст. пл. Павло Ройко, Міссісага (Торонто)	10.00
Пл. юн. Андрій Венгринюк, Едмонтон	6.00
Пл. юн. Анна і Орест Турчиневичі, Торонто	6.00
Пл. сен. Олег Мариняк, Ту Гиллс, Альберта	6.00
Пл. юн. Ігор Кухаришин, Едмонтон	3.00
Пл. юн. Лариса Яримович, Торонто	2.50
Пл. юн. Леся і Катря Клоси, Торонто	2.50
Пл. юн. Аркадій і Леонід Чумаки, Оттава	2.00
Пл. юн. Володимир і Богдан Максимові, Торонто	2.00
Пл. юн. Андрій Стасів, Етобіко (Торонто)	1.50
Пл. юн. Марта Велигорська, Вестон (Торонто)	1.50
Пл. юн. Леся і Маріянна Дутки, Рексдейл (Торон.)	1.00
Пл. сен. Михайло Наконечний, Едмонтон	1.00
Пл. юн. Степан і Олесь Демкові, Торонто	1.00
Канада разом	\$144.45

США:

● У першу болючу річницю від дня смерті нашого найдорожчого і невіджалуваного Брата, Швагра, Вуйка і Стрийка, сл. п. ред. ВОЛОДИМИРА СТАХОВА з Мюнхену, Німеччина, склали замість квітів на Його могилу на пресфонд "Юнака" сестра Ірина Іванишин, Клівленд, та брати Євген і Ігор з Родинами \$20.00

Пл. сен. Маріян Борачок, Боффало, з нагоди відвідин Видавництва пластових журналів у Торонті 5.00

Пл. розв. Ірка Пелех, Мейплвуд	5.00
Пл. сен. Іванна Ганкевич Йонкерс-Нью-Йорк	3.00
Пл. юн. Роман Марушка, Чикаго	2.50
Пл. юн. Марта і Юрій Остап'юки, Ведерсфілд	2.50
Пл. юн. Оля і Андрій Бережницькі, Чикаго	2.50
Пл. юн. Ярослав Мельник, Йорк, Пенселвенія	2.50
Пл. юн. Марта Вояр, Аппер Седдл Рівер, Н. Дж.	2.50
Пл. юн. Мокі і Мако Ходновські, Ірвінгтон	2.50
Пл. юн. Христия Дармограй, Лонг Айленд Сіті, Н.Й.	1.00
Пл. сен. Ярослав Рак, Мейплвуд	1.00
Пл. юн. Ераст Гафткович, Рочестер	1.00
Пл. юн. Олександр Сосяк, Форест Гиллс, Н. Й.	1.00
Пл. юн. Степан Черниченко, Патерзон, Н. Дж.	1.00
Пл. юн. Ігор Лемішка, Балтімор	2.50
США разом	\$55.50
Пл. сен. Ярослав Мицко, Лявборо, Вел. Британія	11.50
УСІ РАЗОМ у цьому списку	\$211.45

● Усім жертводавцям складаємо на цьому місці нашу щирі подяку за їхні датки на пресфонд "Юнака". Ці датки допомагають нам у великій мірі продовжати наше видавничче діло.

● Усіх тих, що в цьому році ще не склали своїх датків на пресфонд "Юнака", прохаємо зробити це як найшвидше.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У списку датків на пресфонд "Юнака" в числі "Юнака" за жовтень ц. р. подано помилково, що даток \$2.50 склала пл. юначка Анна Баб'як з Йонкерсу, США, а має бути: ст. пл. Анна Боб'як з Йонкерсу. Вибачаємося за цю мимовільну помилку.

Адміністрація "Юнака"

Разом з передплатою прохаємо вислати пожертву на ПРЕСФОНД!

**

ПРИЄДНАЙТЕ «Юнакові» в цьому році одного ПЕРЕДПЛАТНИКА!



У першу болючу річницю від дня смерті нашого найдорожчого і невіджалуваного Брата, Швагра, Вуйка і Стрийка сл. п.

ред. ВОЛОДИМИРА СТАХОВА

з Мюнхену, Німеччина

складають замість квітів на Його могилу на пресфонд "Юнака" \$20.00

СЕСТРА ІРИНА ІВАНИШИН

та

БРАТИ ЄВГЕН І ІГОР з РОДИНАМИ

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пластуна
та кожної доброї пластунки.

ПЛАСУНИ І ПЛАСУНКИ!

Складайте Ваші ощадності
у найбільшій і найстаршій кредитівці
у Торонті

Українська Кредитова Спілка

297 College St. — Toronto 2B, Ont.
Tel.: 922-1402

Пластун Ти, юнак?
ОЩАДНІСТЬ — Твій знак!

Щадити щоденно учись!

Як будеш студент,
Той доляр, той цент
Тобі допоможе колись
Здобути знання, прожиток, ім'я!

- ЗА ОЩАДНОСТЕВІ ВКЛАДИ «Самопоміч» платить 5% ДИВІДЕНДИ.
- КОЖНА СУМА ВКЛАДУ враз із усіма фондами має своє ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ.

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА „САМОПОМІЧ“ У ЧІКАГО

2351 West Chicago Ave. — Tel.: HU 9-0520
Chicago, Ill., 60622, U.S.A.

ЗДОРОВИЙ і СМАЧНИЙ ХЛІБ
та всякі інші печива
випікає

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ
власниками якої є
Анна і Роман Вжесневські

THE FUTURE BAKERY

735 Queen St. West, Toronto 2-B, Ontario
Tel.: EM 8-4235

ПРАЦЯ І ОЩАДНІСТЬ ЗАБЕЗПЕЧУЮТЬ ВАШУ МАЙБУТНІСТЬ!

- Ощадністеві вклади без права випускати чеки
- Термінові вклади (більші суми) на 2 і більше років

5¹/₂ %

6¹/₂ %

- Студійні ощадністеві вклади на 7%!
- При виплатах уживайте наших чеків!
- Дасмо позики на догідні сплати!

Складайте Ваші ощадності
у кредитовій кооперативі

»БУДУЧНІСТЬ«

Buduchnist (Toronto) Credit Union Ltd.
140 Bathurst Street — Toronto 2-B, Ontario
Phone: 366-9863 & 366-4547



**Друкарня
КІЇВ**

виконує
всю
друкарську
роботи.

Друкуємо

- книжки
- часописи
- летючки
- афіші
- весільні запрошення
- фірмові друки

KIEV PRINTERS LTD. — Phone: 363-7839
860 Richmond St. West, Toronto 2-B, Ont.

Хто з Вас подорожує

- літаком
 - кораблем
 - поїздом
 - автобусом
- у Канаді чи поза Канадою
повинен купити подорожний квиток та одержати безплатно потрібні інформації і поради
в українському подорожному бюроі
МАРКІЯНА КОГУТА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto 9, Ontario
Telephone: 535-2135 & 535-2136

POSTAGE PAID AT TORONTO, CANADA

If not delivered please return to:

YUNAK Magazine

2445 A Bloor St. W., Toronto 21, Ont., Canada

Ціна: 75 центів RETURN POSTAGE GUARANTEED



СИНИЦЯ



СОЛОВЕЙ



ЛАСТІВКА



ПІДСНІЖНИК



БАРВІНОК



ФІЯЛКА



БДЖОЛА

В Пластовій кооперативі ПЛАЙ

PLY CO-OP LTD., 768 Queen St. W., Toronto 3, Ont.

ЗАМОВЛЯЙТЕ ПЛАСТОВІ ВІДЗНАКИ

- новацьких роїв і гнізд
- юнацьких гуртків і куренів
- новацьких і юнацьких проб
- нов. і юн. іспитів умілостей



БОРСУК



ЇЖАК



КАЖАН



БОБЕР



САЙГАК



ЛИС



РИСЬ



ЗАЄЦЬ



ВЕДМІДЬ



ВОВК



ОЛЕНЬ



ЛЕОПАРД



КОБРА



ОРЕЛ



СОКІЛ



ГОТУР



ТАРПАН

У цьому оголошенні поміщені зразки відзнак юнацьких гуртків, які продаємо по 50 центів за штуку. Маємо постійно на складі 40 різних родів таких відзнак і можемо їх кожночасно вислати. Виготовляємо також інші відзнаки роїв УПН і гуртків УПЮ на замовлення.

КУПУЙТЕ В НАС ТАКОЖ:

★ всякі інші пластові відзнаки ★ усі частини пластових одностроїв ★ таборовий виряд ★ спортивне приладдя ★ усі пластові видання, а зокрема обов'язковий для юнацтва посібник, автором якого є основник Пласту

ПРОФ. Д-Р ОЛЕКСАНДЕР ТИСОВСЬКИЙ (ДРОТ)

Життя в Пласті

544 сторін • багато ілюстрацій • ціна 6.50 дол.

- * КУПУЙТЕ В ПЛАСТОВІЙ КООПЕРАТИВІ «ПЛАЙ»!
- * ЧИСТИЙ ПРИБУТОК КООПЕРАТИВИ «ПЛАЙ» ПРИЗНАЧЕНИЙ НА ВИХОВНІ ЦІЛІ ПЛАСТУ!